అఖిల

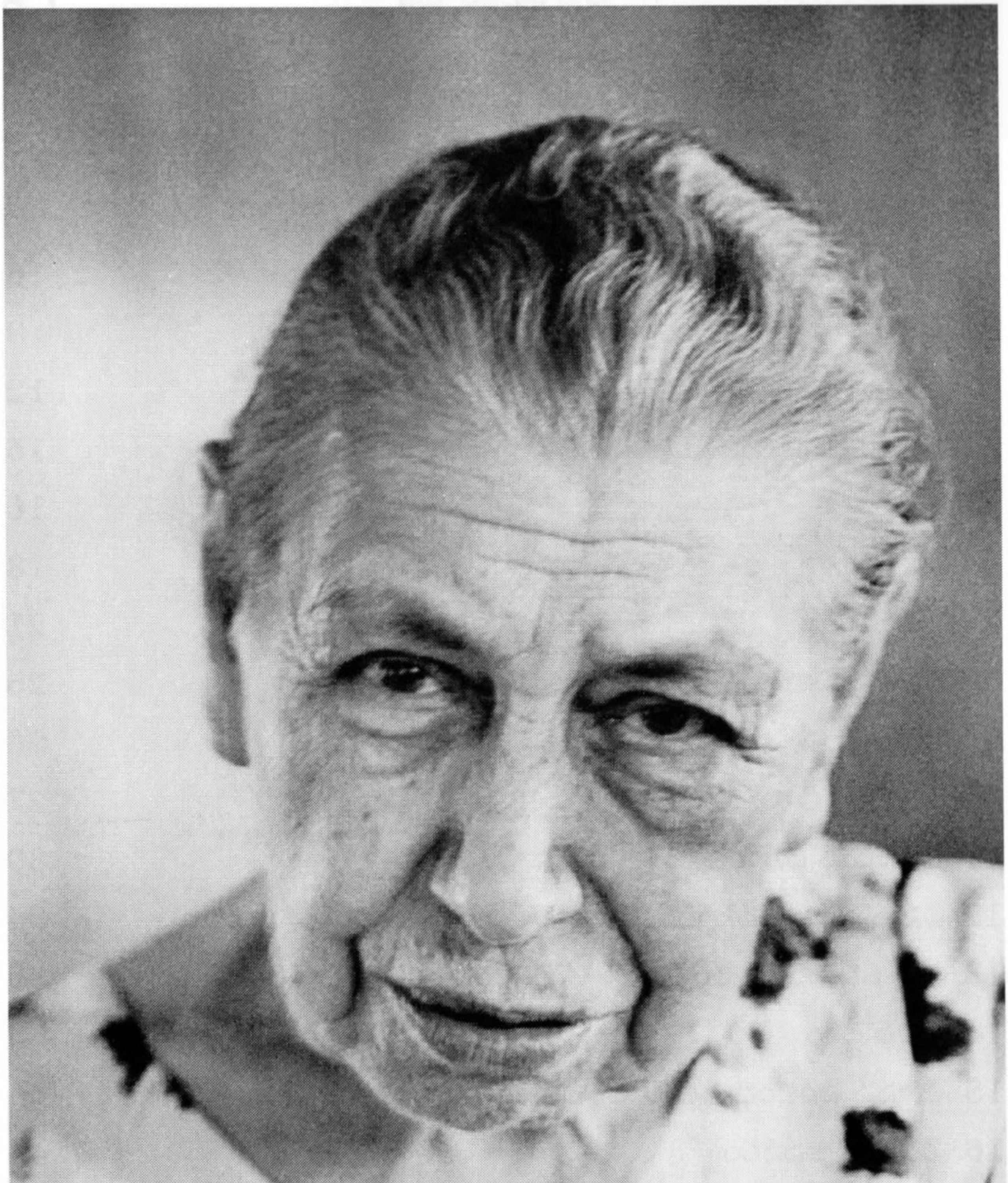
ఖిల భారత పత్రిక
అక్టోబరు 2017

చక్కని జీవితం

2 వ భాగం

అందమైన దివ్యజీవనం — ముఖ్య అవసరాలు

అందమైన దివ్యజీవనం — ముఖ్య అవసరాలు

ప్రశ్న: పుస్తకాలలో చిత్రీకరించ నవసరం లేకుండానే హృదయ విదారకమైన విషయాలు ప్రపంచంలో కావలసినన్ని వున్నాయని నీకు అనిపించటం లేదా? ఈ విషయం, నా చిన్నతనంలో కూడా నన్ను ఆశ్చర్యపరుస్తుండేది. జీవితం ఎంతో వికృతమైనది, అల్పమైన, నికృష్టమైన, కొన్ని సార్లు జుగుప్సాకరమైన విషయాలతో నిండి వున్నది. ఇప్పటికే ప్రబలియున్న చెడు విషయాలను మించిన చెడ్డవాటిని ఊహించుకోవడంలో ప్రయోజన మేమిటి?

సమా: నీవు ఏదో అత్యంత రమణీయమైన, అత్యంతానందమయమైన జీవితాన్ని ఊహించుకున్నట్లయితే అది శ్రమకు తగ్గ ఫలితం దక్కినట్లుండేది, వికృతమగు విషయాలను వ్రాయడంలో ఆనందం అనుభవించే వారు మానసిక దారిద్ర్యం అధికంగా కనబరుస్తారు — అది ఎల్లప్పుడూ మనోదౌర్బల్యానికి చిహ్నం. గగుర్పాటు గొలిపే సన్నివేశంతోనో లేక ఒక దుర్ఘటనతోనో ముగింపు పలికే కథను వ్రాయడం కన్నా మొదటి నుండి చివరి దాకా ఒక కమనీయమైన కథను చెప్పడం చాలా కష్టం. చాలా మంది రచయితలు అందమైన, రమ్యమైన ముగింపు గల కథను వ్రాయవలసి వస్తే, అలా చేయలేక పోతారు — అందుకు అవసరమైన భావనా పటిమ వారి కుండదు కొన్ని కథలకు మాత్రమే ఒక ఉద్ధారకతను సూచించే ముగింపు వుంటుంది. దాదాపు అన్నీ విషాదాంతాలే. అందుకు కారణం అతి సామాన్యం — ఎదగడాని కన్నా దిగజారడం అతి సులభం. ఒకరు తమ కథను ఒక ఉన్నత వైభవోపేత స్థితికి చేర్చడంతోను, తమ కథానాయకుడిని ఆతని లక్ష్యాన్ని మించి సాధించగోరే అసాధారణ ప్రజ్ఞ గలవాడిగా తీర్చి దిద్దడంతోను ముగించడం చాలా కష్టం. ఎందుకనగా అందుకు రచయిత స్వయంగా అసాధారణ ప్రజ్ఞావంతుడై వుండాలి, అట్టి ప్రజ్ఞాపాటవం అందరికీ లభ్యం కాదు.

CWM 4:155 — శ్రీమాత

ఆత్మవిశ్వాసం

మనిషి శ్రమించి, సంకల్పించి, ఉన్నత స్తరాలకు ఎదిగి చివరకు తన శక్తిని భగవంతునికి మహా నైవేద్యంగా సమర్పించ గలుగుటకు అతనికి తనలోను, తన భావనా పరంపర లోను, తన శక్తి సంపదలోను విశ్వాసం కల్పించబడింది. వేద శాస్త్రాల ప్రకారం ఈ స్ఫూర్తిని బలహీనులు పొందలేరు, "నీ యం ఆత్మా బలాః ఇనేన లభ్యః" శక్తిహీనుణ్ణి చేసే ఆత్మద్రోహ చింతనను తలెత్త నీయకూడదు, తప్పక సాధించి తీరుతామనే మన శక్తిసామర్థ్యాన్ని శంకించ కూడదు. ఎందుకనగా అది నిస్సహాయతను అకారణంగా అంగీకరించడ మౌతుంది, బలహీనతను ఊహించడమౌతుంది, మహా శక్తివంతమైన ఆత్మబలాన్ని నిరాకరించడ మౌతుంది. ప్రస్తుతం ఏమైన అశక్తత ఏర్పడినప్పటికీ, తద్వారా ఏర్పడిన ఒత్తిడి ఎంత పెనుభార మనిపించి నప్పటికీ, అది కేవలం నీ విశ్వాసానికి ఒక పరీక్ష, ఒక తాత్కాలిక ఇబ్బంది మాత్రమే. పూర్ణయోగ సాధకుడు అశక్తతా భావానికి లొంగిపోవడం వెర్రితనం, ఎందుకనగా ఇప్పటికే అతనిలో కలిగిన పరిపూర్ణత ఏదైతే అస్తిత్వంలో గుప్తమై వున్నదో దానిని వృద్ధి చేయడం అతని లక్ష్యం కాబట్టి. కారణం, దివ్యజీవన బీజాన్ని మనిషి తన అంతరాత్మలోనే కలిగి వున్నాడు. అతని ప్రయత్నంలో గెలుపొందే సంభావ్యత ఇమిడి వుంది. విజయం తథ్యం; ఎందుకనగా దాని వెనుక ఒక సర్వోత్కృష్ట శక్తి యొక్క పిలుపు మరియు మార్గదర్శకం వున్నది. అదే సమయంలో అతని ఆత్మవిశ్వాసానికి సోకిన రాజసిక అహంకారం మరియు ఆధ్యాత్మికోన్నతి అనే గర్వపు వాసనలు శుద్ధి పరచబడాలి.

CWSA 24:778

నేను ఇపుడే చెప్పాను, మనం మనపై సర్వదా ఎనలేని మమకారం కనబరుస్తుంటామని. నిజానికి, మన అవలక్షణాలు మనకు తరచుగా అనిర్వచనీయ ఆనందమయమైనవిగా కనిపిస్తాయని, మనం మన బలహీనతలను సమర్థించుకుంటామని నేననుకుంటాను. కానీ నిజం చెప్పాలంటే, ఇది ఆత్మవిశ్వాసం కొరవడి నందువలన జరుగుతుంది. ఆశ్చర్యంగా వుంది కదూ?...

అవును. మళ్ళీ మళ్ళీ చెపుతున్నాను,మనకు విశ్వాసం కొరవడింది — ఈ క్షణాన మన మేవిధంగా వున్నామనే విషయంపై కాదు, మన క్షణ భంగురమైన మరియు సర్వదా మార్పు చెందే బాహ్య అస్తిత్వంలో ఎలాగున్నామనే విషయంపై

కాదు — ఈ అస్తిత్వం మన కెల్లప్పుడూ ప్రియమైనదిగానే వుంటుంది — కానీ ప్రయత్నం ద్వారా మన మెలా కాగలం అనే విషయంపై మనకు విశ్వాసం కొరవడింది. స్వయంగా మనంతట మనం నిర్వహించ వలసిన, శాశ్వతుడగు దైవం నిర్వహించ వలసిన, సమస్త జీవులలో నున్న దైవం నిర్వహించవలసిన సమగ్రమైన, సర్వోత్కృష్టమైన రూపాంతరీకరణ కార్యక్రమంపై మనకు విశ్వాసం లేదు — దాని దివ్య ప్రకాశవంతమైన, దూరదృష్టి గల మార్గదర్శనానికి మనం చిన్న పిల్లలలా సమర్పించు కున్నప్పటికీ. కాబట్టి సంతృప్తి మరియు వికాసం ఒకటేనన్ భ్రమకు లోను కాకూడదు.

CWM 2:24

ప్ర: మీరు "Words of Long Ago" లో ఏమి వ్రాసారంటే మనలో ఆత్మ విశ్వాసం కొరవడినప్పుడు మనం మన బలహీనతలను సమర్థించు కుంటామని. ఎందుకని మనమలా చేస్తాము?

స: ఊ! అయితే. మనం మన బలహీనతలన్నింటినీ సమర్థించుకోవటమా? వాస్తవానికి, అది ఆత్మవిశ్వాసం లేకపోవడం కాదు. అది దైవకృప మన గురించి చేయగలిగిన దానిపై విశ్వాసంలేక పోవడం. తన బలహీనతలను తాను సమర్థించుకోవడం ఒక విధమైన సోమరితనం, జడత్వం.

ఎవరైతే తనను తాను సంస్కరించుకొనే ప్రయత్నం చేయటానికి ఇష్టపడ నప్పుడు, అతను అంటాడు, "ఓహ్, అది అసాధ్యం. నే నది చేయలేను. అందుకు కావలసిన బలం నాకు లేదు. నా వ్యక్తిత్వం అటువంటి లక్షణంతో రూపొందలేదు. అందుకు అవసరమైన గుణగణాలు నాకు లేవు. అది నేనెప్పటికీ చేయలేను." అది పూర్తిగా సోమరితనం, చేయవలసిన ప్రయత్నం తప్పించుకోవడానికి ఒక సాకు. అభివృద్ధి సాధించమని ఆదేశించితే, "ఓహ్, అది నా శక్తికి మించిన పని, నేనొక అభాగ్య జీవిని, నేనేమీ చేయలేను" అని అంటాడు. అంటే, దాదాపు అదొక వికటించిన సంకల్పం, తీవ్రమైన సోమరితనం, ఏ విధమైన ప్రయత్నానికైనా నిరాకరణ. ఒక వ్యక్తి తన అవలక్షణాలను, అసమర్థతలను అధిగమించడానికి అవసరమైన ప్రయత్నం చేయకుండా వుండటానికి వాటిని పూర్తిగా ఒప్పుకుంటాడు. దానికి తోడు, "నే నలాంటి వాడినే, మరో విధంగా నుండలేను." అంటాడు. అది దైవకృప నీలో పనిచేయడానికి తిరస్కరించడం, నీ మనస్సంకల్పాన్ని సమర్థించుకోవడం అవుతుంది.

CWM 6:267

వాళ్ళ కాళ్ళపైన వాళ్ళు నిలుచోగల మనుషు లున్నారు. వాళ్ళు ఏ పనైనా ఎందుకు చేస్తారంటే ఆ పని మంచిదని వారు అనుకుంటారు కాబట్టి. గురువు మార్గదర్శకాన్ని అనుసరించటానికై అతనికి వారిని వారు ఇష్ట పూర్వకంగా సమర్పిం చుకుంటారు. అయితే ఎల్లప్పుడూ ఆ కార్యక్రమం స్వేచ్ఛగానే కొనసాగుతుంది. ఇతరులున్నారు, వాళ్ళు బానిసలు, వాళ్ళెప్పుడూ వారు చేసే కార్యానికి ఒక సామాజిక లేక ఆధికారక గుర్తింపు లభించాలనే కోరిక కలిగి వుంటారు. ఏదో ఆధికారక ప్రశంస అందుకున్నప్పుడే వారికి ఆత్మవిశ్వాసం కలుగుతుంది. బానిస మనస్తత్వ మంటే ఇదే.

CWM 15: 261

ఆత్మవిశ్వాసం లేకుండా నీవు ఎప్పుడూ ఏమీ చేయలేవు.... కారణం, అతృతతో కూడిన మొదటి కొన్ని సంవత్సరాలను గడపటానికి నీకు భవిష్యత్తులో లాభాపేక్ష తప్ప మరో ఆదరువు లేదు. నీ కుండే యుక్తమైన ఆస్తి నీపై నీకుండే నిస్సంకోచమైన, తడబడని ఆత్మ విశ్వాసం మరియు ధైర్యం.

CWSA 1:716

అదే సమయంలో మనిషికున్న ఆత్మ విశ్వాసానికి రాజసిక అహంకారం మరియు ఆధ్యాత్మిక ఆధివత్య గర్వంతో సోకిన దుర్వాసనలు శుద్ధపరచ బడాలి. సాధకుడు అహంకార గర్వంతో తన శక్తి స్వయంగా తనదే నని అనుకోకుండా అది విశ్వవ్యాప్త దైవశక్తి అనే భావనను ఏర్పరచుకోవాలి. దాని వాడకంలో అహంకారయుతమైన దేదైనా వున్నట్లయితే, అదే దానిని విస్తృత పడకుండా పరిమితం చేసి ఆటంక పరచటానికి కారణమనే భావనను తన మనసులో నిలుపుకోవాలి,

దైవికమైన విశ్వగత మహాశక్తి యొక్క బలం ఏదైతే మన అభిలాష వెనుక వున్నదో అది అంతులేనిది, అనంతమైనది. యుక్తమైన రీతిలో దానికై పిలుపు నిస్తే, అది తనంతట తానుగా వర్షించకుండా ఉండదు. ప్రస్తుతమో లేక తరువాతనో సంభవించనున్న ఏ అశక్తతనుగానీ, ఆటంకాన్ని గాని తొలగించకుండా వుండదు. మన పోరాటం కొనసాగే పర్యంతం మొదట్లో అది సాధనా పరంగానూ, పాక్షికంగాను మన విశ్వాసం, మన ప్రయత్నం పై ఆధారపడినప్పటికీ చివరకు గుప్తంగా నున్న భగవంతుడు ఎవరైతే యోగానికి ఏకైక గురువై వున్నాడో, ఎవరి వివేచనా జ్ఞానంతో

సర్వం నిర్ధారించబడుతుందో, ఆతని చేతుల్లో వుంటుంది.

CWS A 24:780

స్వయంవృద్ధి, ఆధ్యాత్మికాభిలాష మనిషికి కర్మపై ఆధిపత్యశక్తిని సాధించుటకు తోడ్పడుతాయి.

నేర్చుకోవడం ఉత్తమం. నేర్చుకున్నదానిగా మారడం అత్యుత్తమం.

CWM 10:275

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ధైర్యం

నీవు నీళ్ళల్లో పడ్డావు. ఆ జలరాశిని చూసి నీవు చెదరవు. ఈదేందుకు నీ కాళ్ళను, చేతులను చక్కగా వినియోగిస్తావు, ఎలా ఈదాలో నేర్పించిన గురువుకు కృతజ్ఞతతో. అలలతో పోరాడి తప్పించుకుంటూ ధైర్యంగా నున్నావన్న మాట. నిద్రిస్తావు. 'నిప్పు' అన్న కేకతో, భయంతో లేచావు. పక్కమీదనుండి దూకి ఆ మంటల ఎఱ్ఱని కాంతిని చూస్తావు. మృత్యుభయం నిన్ను తాకలేదు. రక్షణకోసం పొగ, నిప్పు రవ్వల మంటలగుండా పరిగిడుతావు. ఇది ధైర్యం.

కొంతకాలం క్రిందట ఇంగ్లండులో చిన్నపిల్లల పాఠశాలను సందర్శించాను. ఆ పాఠశాలలో పిల్లలందరు మూడు నుండి ఏడు సంవత్సరముల లోపు వారే. వారిలో బాలురు, బాలికలు వున్నారు. వారంతా కుట్టుపని, చిత్రలేఖనం, కథలను వినటంలో, పాటలు పాడటంలో నిమగ్నమై ఉన్నారు. ఉపాధ్యాయుడు నాతో "మే మిప్పుడు అగ్ని హెచ్చరికను చేయబోతున్నాం. నిజంగా అచట నిప్పులేదు. అయితే అగ్నిహెచ్చరిక చేసిన వెంటనే అందరు తక్షణం బయటకు వెళ్ళాలని వారికి నేర్పాము" అని చెప్పారు.

ఉపాధ్యాయుడు ఈల ఊదాడు. తక్షణమే పిల్లలు అందరూ వారి వారి పుస్తకాలను, పెన్సిళ్లను, కుట్టు సూదులను వదలి లేచి నిలబడ్డారు. రెండవసారి ఈల వేసిన వెంటనే వారంతా బయటి ప్రదేశంలోకి వరుస కట్టారు. కొద్ది క్షణాల లోనే తరగతి గది అంతా ఖాళీ అయింది. ఈ పిల్లలందరూ అగ్ని ప్రమాదాన్ని ధైర్యంగా ఎలా ఎదుర్కోవాలో నేర్చుకున్నారు.

ఎవరికోసం నీవు ఈదావు? నీకోసమే కదూ!

ఎవరికోసం మంటలగుండా పరిగెత్తావు? నీ కోసమే కదూ!

ఎవరికోసం పిల్లలంతా అగ్ని భయాన్ని ఎదుర్కొన్నారు? వారికోసమే కదూ!

పై వాటిలో చూపిన ధైర్యం ఆత్మసంరక్షణ కోసమే. ఇది తప్పా? కానే కాదు. నీ ప్రాణాన్ని ధైర్యంగా కాపాడుకోవడం యుక్తమైన పని. అయితే దీన్ని మించిన ధైర్యం ఒకటుంది. అది ఇతరులకోసం చూపెట్టే ధైర్యం.

CWM 2: 179- 80

ఈ ధైర్యాన్ని ప్రదర్శించటంలో పురోగతి నెమ్మదిగా ఉండవచ్చు. పతనం అతి తరచుగా జరగవచ్చు. కాని ధైర్యవంతమైన సంకల్పం నిలుపుకోగలిగితే వ్యక్తి ఏదో ఒక రోజున తప్పక జయిస్తాడు. సత్య చైతన్యకాంతి ముందు కష్టాలన్ని కరిగి మటుమాయ మవుతాయి.

CWM 4:52

లోతుగా ఆలోచించినట్లయితే నిజమైన ధైర్యం జీవితంలో ప్రతి సంఘటనను, అతి చిన్నదాని నుండి అతి గొప్పదాని వరకు, భౌతికమైన దాని నుండి ఆత్మానుగతమైన దాని వరకు, కలవర పడకుండా, గుండె వేగంగా కొట్టుకో కుండా, నరాలు కంపించ కుండా, అస్తిత్వంలో ఏ భాగం కూడా అణుమాత్రమైనా ఉద్రేకానికి లోను కాకుండా ఎదుర్కో గలగడం. ప్రతి విషయాన్ని నిరంతర దైవసాన్నిధ్య చేతనతో; దైవానికి సంపూర్ణ ఆత్మార్పణంతో, అస్తిత్వాన్నంతా అట్టి సంకల్పంతో జోడించి ఎదుర్కోవాలి. అప్పుడే వ్యక్తి పురోగతి చెందగలడు, దేని నైనా ఎదుర్కోగలడు — కలవరపాటు లేకుండా, కంపించకుండా అని అంటాను. నీకు తెలుసా, వ్యక్తి ఒక ప్రత్యేకమైన దైవానుగ్రహం కలగి జన్మించి వుంటే తప్ప ఈ ఫలితం సుదీర్ఘ ప్రయత్నం చేయగలిగితే మాత్రమే సిద్ధిస్తుంది. ఇంతకన్నా అరుదైన విషయం వుంది. ఒకరు తమ భయాన్ని అధిగమించడ మంటే అర్థం అస్తిత్వంలో ఒక భాగం మరొక భాగం కన్నా బలమైనది వున్నదని, అది నిర్భయంగా నుంటుందని. భయం చెందిన భాగం తనదైన సాహసాన్ని పాటిస్తుంది. కానీ దీని అంతరార్థం ఆధిపత్యం నెరపడానికి భయపడని వాడి కన్నా మరొకడు ధైర్యవండుతు కాడని. ఎందుకనగా అధికారం చలాయించడానికి జంకులేని వ్యక్తి... దీని అర్థం అతడు అన్ని చోట్లా ధైర్యవంతుడుగానే వుండగలడని, తన అస్తిత్వపు అన్ని భాగాలలో. ఇప్పుడు అచేతన చేత, అజ్ఞానం చేత కలిగే నిర్భయత్వం

ఒకటి వుంది. ఉదాహరణకు బాలలు కొన్ని పనులను వాటిలోని ప్రమాదం గురించి ఎరుక లేనప్పుడు చేస్తారు. ప్రమాదం గురించి ఎరుక వున్నట్లయితే వారా పనులు చేయరు. దీని అర్థం వారి అజ్ఞానం వలన కలిగిందని. కానీ నిజమైన ధైర్యం అనగా ఒక విషయం గురించి సంపూర్ణ పరిజ్ఞానంతో కూడిన ధైర్యం. అనగా దానికి గల అన్ని అవకాశాల గురించి తెలుసు, ఎట్టి మినహాయింపు లేకుండా.

CWM 7:31

ధైర్యం కలిగి ఉండటం ఒక పరిపూర్ణత గల లక్షణమని మనం చెప్పుకోవటం నాకు గుర్తుంది. దానిని ఒక పట్టికలో వ్రాసినట్లు నాకు గుర్తుంది. అయితే ఈ ధైర్యం ఒక గొప్ప సాహసకార్యం చేయాలనే అభిరుచిని సూచిస్తుంది. ఈ గొప్ప సాహసానికై గల అభిరుచినే ఆకాంక్ష అంటారు. ఈ ఆకాంక్ష నిన్ను పూర్తిగా కమ్మేసి, ఎటువంటి అంచన, మినహాయింపు, ఉపసంహరణ లేని దివ్యావిష్కరణ, దివ్య సమావేశం దివ్యసాక్షాత్కారం అనే సాహసకృత్యంలోకి తోస్తుంది. ఏమి జరగబోతుంది? ఏమి జరుగబోయేది నీవు అడిగితే నీవు బయలుదేరవు. ఎప్పుడు అక్కడే ఉంటావు. ఉన్నచోటనే పాతుకుపోతావు, ఏదో సమతౌల్యతను పోగొట్టుకుంటాననే భయంతో. అందువల్ల ధైర్యాన్ని గురించి మాట్లాడుతున్నా. కాని వాస్తవానికి ఇది ఒక ఆకాంక్ష. అవి కలిసి వుంటాయి. వాస్తవమైన ఆకాంక్షలో ధైర్యం సంపూర్ణంగా ఉంటుంది.

CWM 8:40-41

ధైర్యం, ప్రేమ అన్నవి మాత్రమే ఆవశ్యకమైన సద్గుణాలు. మిగతావన్ని మరుగున పడినా లేక సుషుప్తిలోకి జారుకున్నా ఈ రెండు ఆత్మను సజీవంగా ఉంచుతాయి.

CWM 10:281

ఏ రూపం లోనిదైనా సంపూర్ణ భయరాహిత్యమే ధైర్యం.

CWM 10:282

ఏ విధంగానైతే ఒక కొవ్వొత్తి మరొక కొవ్వొత్తిని వెలిగించ గలదో, ఆ విధంగా ధైర్యం గలవారు ఇతరులకు ధైర్యాన్ని అందించగలరు.

*

తన తప్పులను గుర్తించటమే ఒక ఉన్నతమైన ధైర్యం.

CWM 14: 169-70

అనువాదం: ఎ. కృష్ణ

పట్టుదల

అత్యవసరమైన లక్షణం పట్టుదల, సహనము. ఇంకా కావలసింది ఒక రకమైన అంతరంగ హాస్యరస స్ఫూర్తి. నీకు ఇది నిరుత్సాహ పడకుండా, దుఃఖించకుండా, చిరునవ్వుతో అన్ని ఆటంకాలను ఎదుర్కొనేందుకు తోడ్పడుతుంది. దీనిని బాగా సూచించే ఆంగ్లపదం, Cheerfulness. దీనిని నీలో ఉంచుకోగలిగితే నీవు ఇంకా బాగా పోరాడ గలవు, నిరోధించగలవు. ఈ వెలుగులో నిన్ను పురోగమించకుండా నిరోధించే దుష్ప్రభావాలను సమర్థవంతంగా ఎదుర్కోగలవు.

CWM 8: 23

*

ప్రతివాడు తనలోని నిశ్చయాన్ని తనలోనే కనుక్కోవాలి, దానిని నిలుపుకోవాలి, అదే దారిలో పోవాలి చివరివరకు, దానికెంత మూల్యం చెల్లించినా సరే, ఎన్ని ఒడిదుడుకులు ఎదురైనాసరే. అత్యంత ఓర్మి గలవానికే విజయం. ఎన్ని వ్యతిరేకతలు ఎదురైనా, ఓర్మి కొనసాగించడానికి దైవికమైన వాస్తవికత, పరమసత్యం యొక్క దృఢమైన చేయూత అవసరం. ఇతరుల అండకై ఎదురు చూడడం నిరుపయోగం.

CWM 9: 255

*

ఎల్లప్పుడూ సంతోషంగా ఉండాలని ఆశించలేము. ఎలా ఓర్మితో నుండాలో తెలుసు కోవడం అత్యంత ఉపయోగకరం. ఎక్కువగా ఓర్మిని నేర్చుకునేందుకు అవకాశంలేని రోజులు మన జీవితాల్లో కొద్దిగానే ఉంటాయి. ఎప్పుడూ హడావిడిగా ఉండే మనిషిని ఏదో అడగాలని, కలుసుకుందామని అనుకుంటావు. నీవు అతని ఇంటికి వెళ్తావు. అప్పటికే చాలామంది సందర్శకులు అతని కోసం వచ్చి నిరీక్షిస్తుండటం మూలాన అతడు మిమ్మల్ని చూసేటందుకు చాలా సేపు నిరీక్షింప చేశాడు. బహుశా చాలా గంటలున్నారు మీరు అక్కడ నిశ్చలంగా ఓర్మితో. మరొక మారు మీరు వెళ్ళేటప్పటికి, అతను ఇంట్లో లేడు. మరుసటిరోజు మళ్ళీ వెళ్తావు. కానీ తలుపు మూసి వుంటుంది. మూడవ మారు మళ్ళీ వెళ్తావు. కానీ అతను అనారోగ్యంతో ఉంటాడు, నిన్ను చూడలేడు. కొద్ది రోజు లాగి మళ్ళీ వెళ్తావు. ఇంకేదో అవాంతరం వచ్చి అతనిని కలుసుకో నీయదు. అయినా నీవు నిరుత్సాహ పడకుండా ప్రయత్నాన్ని కొనసాగిస్తావు,

అతనిని కలుసుకునే వరకు. ఈ రకమైన ఓర్మిని సహనం అంటారు. ఇది క్రియాశీలక ఓర్మి. అది కొనసాగుతూనే ఉంటుంది.

CWM 2: 198

*

ఒక ప్రఖ్యాత జెనివా నావికుడు, కొలంబస్, స్పెయిన్ నుండి అంతవరకు తెలియని పశ్చిమ సముద్రాలు దాటుటకు బయలుదేరాడు. రోజులు, వారాలు గడిచాయి. సహచరులు గుసగుస లాడుకుంటున్నారు. అయినా అతడు తన నిశ్చయాన్ని, తన పట్టులను విడిచిపెట్టలేదు, కొత్త భూమిని చేరేవరకు కష్టాలు, అంతరాయాలు, ఎదురైనప్పటికీ, కొత్త అమెరికా ద్వీపాలను చేరేవరకు. ఈ విధంగా అతడు కను క్కొన్నాడు ఒక క్రొత్త ప్రపంచాన్ని. అతడు తన సహచరులను కోరిన దేమిటి? వారి ఓర్మిని. వారు అతడిని నమ్మి అతడు వారిని నడిపించటానికి. కానీ గమ్యాన్ని చేరుటకు అతడికి అవసరమైనదేమిటి? ఆపలేని శక్తి. నిరాపేక్షమైన ఇచ్ఛ. దీనినే అంటాము, పట్టుదల అని

CWM 2: 198- 199

*

నీవు దర్శించిన సత్యాన్ని వెంటనే పొందలేక పోతే నీవు ఓరిమి లేకుండా వుండ కూడదు. భంగపడి, క్రుంగిపోయి, నిరుత్సాహపడి వుండ కూడదు. సహజంగానే నీవు తప్పు చేసినపుడు నీవు క్రుంగి పోయావా, దుఃఖించావా, లేదా నిర్వేదం చెందావా అన్నది ప్రశ్న కాదు. ఎందుకంటే ప్రతి తప్పును సరిదిద్దు కోవచ్చు. తప్పు చేశానని గ్రహించిన క్షణం నుండి, దానిని నీలో సరిదిద్దు కొనేందుకు అవకాశా లుంటాయి. పురోగమించడానికి, సుఖంగా నుండడానికి కూడా అవకాశా లుంటాయి. కానీ సత్యాన్ని దర్శించినపుడు అది మూల సత్యమో లేదా పరమసత్యమో అని తెలిసినపుడు, ఆ పరిస్థితిని అధిగమించడం అతి కష్టం. ప్రపంచ స్థితి ఎలా ఉందంటే ఈ సత్యం సిద్ధించడానికి ఇంకా పరిపక్వం కాలేదు. ఇలా ఇది ఎక్కువ మందికి జరుగుతుందని చెప్పలేను కానీ బహుశా ఇది నీకే జరగవచ్చు. అప్పుడు నీవు ఎక్కువ ఓర్మితో, అర్థం చేసుకొని, ఇలా నీకు నీవు చెప్పుకోవాలి. "అది సత్యమే కాని పూర్తి సత్యంకాదు." అనగా ఇతర సత్యాలతో పొందు కలిగి లేదు, అంతకు మించి ప్రస్తుత సంభావ్యతలకు అనుగుణంగా లేదు. కాబట్టి చాలా ముందుగా

దీనిని పొందుటకు ప్రయత్నించాము. తత్కారణంగా విఫలమయ్యాము. అలా అని అది తప్పు అనకూడదు. ఆ సత్యం ఇంకా పరిపక్వ మవలేదు అనాలి. ప్రస్తుతం ఈ చిన్న సత్యాన్ని ఓర్మితో భద్రంగా ఉంచుకోవాలి. దానిని పొందే అవకాశం వస్తుంది. ఎక్కువ ఓర్మి గల వానికే అంతిమ విజయం.

CWM 4: 116 - 117

*

ఎవరైనా భౌతిక జీవనంలో మార్పు తేవాలని కోరుకుంటే, అంగముల నైజంలోగాని, వాటిపని విధానంలో గాని, వాని అలవాట్లలోగాని మార్పు తేవాలని కోరుకుంటే, అతనికి తప్పనిసరిగా సడలని పట్టుదల ఉండాలి. ఒకే పనిని వందమార్లు — తిరిగి తిరిగి అదే దీక్ష, పట్టుదలతో ప్రారంభించే ఓర్మి — మొదట ప్రారంభించినప్పటి దీక్షతో కూడిన ఓర్మి ఉండాలి. ఆ పని అంతకు పూర్వమెప్పుడూ చేయనపుడు ఉండవలసిన పట్టుదల, ఓర్మి ఉండాలి.

CWM 7:104

*

పట్టుదల: చివరివరకు వెళ్ళే నిశ్చయం.
పట్టుదల అనగా క్రియాశీలా సహనం
పట్టుదల అన్ని ఆటంకాలను బద్దలు చేస్తుంది.
పట్టుదల కలిగి వుంటే ఆటంకాలన్నీ జయించ బడతాయి.
పట్టుదలతో వుండు- అది విజయానికి కచ్చితమైన మార్గము
గత సంవత్సరం సాధించలేనిది, ఈ సంవత్సరం సాధిస్తావు.

*

ఈ రోజు చేయలేనిది రేపు సాధిస్తావు.
పట్టుదల కలిగి వుండు. నీవు తప్పక జయిస్తావు.

*

పట్టుదల కలిగి వుండడం వల్లే ఆటంకాలు జయిస్తారు, దూరంగా వాటినుండి పారిపోవడం వల్ల కాదు. పట్టుదలగల వాడు తప్పక జయిస్తాడు. ఎక్కువ ఓరిమి గల వానినే

విజయం వరిస్తుంది. ఎప్పుడూ నీవు చేయగలిగింది చక్కగా చేయి. ఫలితం భగవంతుడు చూస్తాడు.

CWM 14:162-163 *మూలం: శ్రీమాత*

అనువాదం: ఎస్. వై. సోమయాజులు

దైవశక్తిపై విశ్వాసం (1)

శత్రువును ఓడించడానికి ఉత్తమమైన మార్గం, అతని ముఖంపై నవ్వడం.

నీవు రోజుల కొద్దీ పెనుగులాడినప్పటికీ అతడి దారుఢ్యం ఏ మాత్రం తగ్గక పోవచ్చు. కానీ ఒక్కమారు అతనిని చూచి నవ్వు, ఇక చూడు! అతను కాళ్ళకు బుద్ధి చెపుతాడు. ఒక్కసారి అతన్ని చూచి నవ్వి చూడు! పరుగు పుచ్చుకుంటాడు.

దైవంపై విశ్వాసంతో కూడిన నవ్వుకు క్షణంలో దేనినైనా ముక్కలు ముక్కలు చేయగల బలం ఉంటుంది. అది శత్రుసైన్యపు అగ్రశ్రేణిని కకావికలం గావించి అతని సైన్యసంపదనంతా సర్వనాశనం చేస్తుంది. నిన్ను విజయోత్సాహంతో ముందుకు కొనిపోతుంది.

మనకు జీవితంలో తారసపడే సంఘటనలన్నీ ఈ విషయం నేర్పడానికే ఏర్పాటు కాబడ్డాయి. బుద్ధిని మించి, దైవకృప మన కష్టాలన్నింటినీ, బలహీనతలన్నింటినీ అదిగమించ గల శక్తిని సమకూరుస్తుంది. మనకు ప్రశాంతతను, ఆనందాన్నే గాక, శారీరక సమతుల్యతను, ఆరోగ్యాన్ని అందించే దైవిక చేతనతో సంబంధ మేర్ప రుస్తుంది.

CWM 3: 139 *అనువాదం: కవితా శ్రీధర్ రెడ్డి*

నమ్రత

ఒక విషయం నిరంతంరంచెప్పడం జరుగుతుంది, కానీ ప్రతీసారి అపార్థం చేసుకో బడుతుంది. అది నమ్రత యొక్క ఆవశ్యకత. దానిని తప్పుగా తీసుకోవడం, తప్పుగా అర్థం చేసుకోవటం, తప్పుగా ఉపయోగించటం జరుగుతుంది. విధేయుడిగా ఉండండి, కానీ సవ్యమైన విధంగా, అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా అపసవ్యమైన మార్గంలో కాదు. ఎందుకంటే అది మిమ్మల్ని ఎక్కడికీ తీసుకువెళ్ళదు. కానీ ఒక్క విషయం మీరు మీలోంచి అహంకారమనే కలుపు మొక్కను పీకి వేయగలిగితే, నిజంగానే మీరు కొంత సాధించ గలిగినట్లే. కానీ అది ఎంత కష్టతరమో మీకు తెలిస్తే! మీకు మీ లోపల మీ గురించి ఒక ఆధిక్యతా భావం, ఒక పొంగులాంటిది, లేక మీకు తెలియకుండానే అహంకారంతో కూడిన ఆత్మ సంతృప్తి తోకూడినది వుంటుంది, ఒక చిన్న పనిని కూడా సరిగా చేయలేరు. ఒక మంచి ఆలోచన చేయలేరు, సత్య మైన కదలిక వుండదు. కొంచెం కూడా ప్రగతి సాధించలేరు. అప్పుడు మీరు దాని ని గట్టిగా సుత్తితో పగలగొట్ట వలసి వస్తుంది. అప్పటికీ పగిలిన ముక్కలు తిరిగి మొలకెత్తటం మొదలుపెడతాయి. పదేపదే మొలకెత్తే ఈ కలుపుమొక్కని మరచి పోకుండా నిర్మూలించటానికి ఒక వ్యక్తి తన జీవిత కాలమంతా పరిశ్రమించ వలసి వస్తుంది. అది అంతరించి పోయిందని మీరనుకొని, చాలా వినయంగా ఇది చేసినది నేను కాదు, భగవంతుడనుకుంటాను, ఆయన లేకపోతే నేనేమీకాను అనుకొన్న మరు క్షణం మీరు అలా ఆలోచించగలిగినందుకు సంతోష పడిపోతారు!

CWM 5:44-45

ప్ర: విధేయత కలిగి ఉండడంలో సరైన పద్ధతి ఏది? సరికాని దేది?

అది అతి సాధారణమైనది. విధేయతతో ఉండండి అనగానే జనులు యితరుల ముందు వినయంగా ఉండటం అనుకుంటారు. అది తప్పు. నిజమైన విధేయత అంటే భగవంతుని ముందు విధేయులై ఉండటం, అంటే ఒక ఖచ్చితమైన, సమమయిన సజీవభావన — భగవంతుడు లేకుండా తానేమీ కానని, ఏమీ చేయలేనని, ఏమీ అర్థం చేసుకోలేననీ, ఎంత అద్భుతమైన మేధా సంపత్తి, సామర్థ్యం కలిగి ఉన్నా భగవత్ చైతన్యంతో పోల్చినప్పుడది శూన్యమనే భావనను ఎల్లప్పుడూ స్మరణలో ఉంచుకోవాలి. అపుడే సరైన విధంగా గ్రహించగల వైఖరిని కలిగి ఉంటారు — ఒక

వినయమైన గ్రహణశక్తి, దైవానికి వ్యతిరేకంగా ఎటువంటి వ్యక్తి గతమైన నటనలూ లేనిది. *CWM 5:43-45*

ప్ర: శ్రీమాతా, ఏదైనా ప్రయత్నం చేసినపుడు మాలో చాలా ఆత్మతృప్తి, గర్వం, ప్రయత్నం చేసామనే సంతృప్తి కలుగుతుంది. దానితో అంతా విఫల మౌతుంది. దీని నుండి బయటకు రావడం ఎలా?

ఆహా, తను చేస్తున్నదానిని తాను చూస్తూ, ఉండటం అంటే అదే. ఎవరైనా ఏదైనా పని చేసేటపుడు వేరెవరో గమనిస్తూ, ఉంటారు. కొన్ని సార్లు అతనికి గర్వం ఏర్పడుతుంది. అందువలన ప్రయత్నంలోని శక్తి ఖచ్చితంగా చాలా వరకు తగ్గిపో తుంది. అదే కారణమనుకుంటాను: పని చేసేటపుడు తమని తాము గమనించుకోవటం, తాము ఎలా జీవిస్తున్నామో తాము చూసుకోవడం లాంటి అలవాటు అని భావిస్తాను.

తమను తాము గమనించుకోవడం అవసరమేకానీ అంతకన్నా ముఖ్యమైన అవసర మేమిటంటే, తాము చేసేది పూర్తిగా, నిజాయతీగా, సహజంగా, అప్రయ త్నంగా జరగాలి. అన్ని వేళలా తనను తాను గమనిస్తున్నట్నుగా, చేసే పనిని చూస్తున్నట్లుగా, తనను తాను బేరీజు వేస్తున్నట్లుగా, కొన్ని సార్లు తీవ్రంగా — అలా ఉండకూడదు. అది తృప్తిపడి తమను తాము వెన్ను తట్టి మెచ్చుకోవట మంత చెడ్డది. నిజానికి రెండూ సమానంగా చెడ్డవే. ఒక వ్యక్తి తన ఆకాంక్షలో ఎంత నిజాయితీగా ఉండాలంటే, తాను ఆకాంక్షిస్తున్నాడనే ఎరుక అతనికి ఉండ కూడదు, అనగా అతడే ఆకాంక్షగా మారిపోవాలి.

ఒక్క నిముషం, ఒక్క నిముషం అలా చేయగలిగితే, కొన్ని సంవత్సరాలలో కలిగే సిద్ధిని పొందవచ్చు. ఎప్పుడైతే వ్యక్తి తన గొప్పతనంపై మోజు పడటం మానుతాడో, అనగా అహంకారం దాని క్రియాశీలతను చూసి పొంగిపోవటం ఆపు తుందో, వ్యక్తితానే స్వయంగా కార్యాచరణగా మారుతాడో, అన్నింటినీ మించి తానే ఆకాంక్షగా మారుతాడో, అపుడు అది నిజంగా ఉత్తమమయిన స్థితి. ఆకాంక్షించే వ్యక్తి లేనపుడు కేవలం ఆకాంక్ష మాత్రమే సంపూర్ణమైన ఏకాగ్రతా స్పందనలా పైకెగసినపుడు అది చాలా ప్రగతిని సాధించ గలుగుతుంది. లేకపోతే ఎంతో కొంత అహం భావం, కొంత ఆత్మ తృప్తి, దైన్యత, లాంటి అన్ని రకాలయిన చిన్నచిన్న విషయాలు కలిసి మొత్తాన్ని పాడుచేస్తాయి.

CWM 6: 402 *అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్*

ఔదార్యం

ఉదాత్త గుణము మరియు ఔదార్యము అంతరాత్మ యొక్క, ఆకాశమంత విశాలత యొక్క సూక్ష్మ లక్షణాలు. అవి లేని వ్యక్తి భూగృహంలో పారాడే పురుగులా పరిగణించ బడతాడు.

— శ్రీఅరవిందులు (*Thoughts and Aphorisms*)

శ్రీమాత వివరణ

ఉదాత్త లక్షణము వ్యక్తిగతంగా సమకూరే ప్రయోజనాల తిరస్కారణను సూచిస్తుంది. ఔదార్యం అనగా ఇతరుల సంతృప్తిలో తాను సంతృప్తిని పొందటం.

CWM 10:282

ప్రశ్న: శ్రీఅరవిందులు మహాలక్ష్మి గురించి చెబుతూ పేదరికమంతా... ఆమె ఆగమనాన్ని నివారిస్తుందని అంటారు?

ఔను. పేదరికం అనగా ఉదాత్తత లేకపోవడం, ఉత్సాహం లేకపోవడం, ఔన్నత్యం లేకపోవడం, అంతరంగ ఐశ్వర్యం లేకపోవడం. నిస్సారమైనది, నిరుత్సాహమైనది, సంక్షోభంలో చిక్కుకున్నది అంతా మహాలక్ష్మి ఆగమనాన్ని అడ్డుకుంటుంది. ధనాధిక్యత అనే ప్రశ్న కాదు. తెలుసా! అత్యంత భాగ్యవంతుడు మహాలక్ష్మి దృష్టిలో కటిక దరిద్రుడు కావచ్చు. అతి పేదవాడు, ఏ లక్షణాలు, ఏ శక్తి, ఏ బలం, ఏ ఔదార్యం లేని వాడి హృదయం ఔదార్యంతో సుసంపన్నమై ఉంటే అత డామె దృష్టిలో గొప్ప సంపన్నుడు. మనిషి అసంతుష్టుడిగా ఎప్పుడుంటాడంటే, అతడికి ఔదార్యం లేనప్పుడు. స్వలాభ మాశించకుండా, ఉదార గుణం కలవాడు నిత్య సంతోషి. ఎవరు తమలో తాము క్షుభితులై వుంటారో, అన్నీ తమకే కావాలని లాగుకుంటారో, వారి సంకుచిత దృష్టితోనే ప్రపంచాన్ని, విషయాలను చూస్తారో, వారే అసంతుష్టులుగా నుంటారు. ఎప్పుడైతే వ్యక్తి తనను తాను ఔదార్యంతో అర్పితం గావించుకుంటాడో, స్వలాభాన్ని ఆశించకుండా వుంటాడో, అతను ఎప్పటికీ అసంతృప్తి చెందడు. తీసుకో దలచినవాడే అసంతృప్తితో నుంటాడు. తనను తాను అర్పించుకొనె 'వాడు ఎప్పుడూ అసంతృప్తిగా నుండడు.

CWM 4:404

ఇప్పుడు నేను వస్తు సంబంధిత ఔదార్యము గురించి మాట్లాడటం తగదు. వ్యక్తి

సహజముగా అతని దగ్గర ఉన్నదానినే ఇతరులకు ఇవ్వగలడు. అయినప్పటికీ ఈ సుగుణము గూడా బహుళవ్యాప్తి చెందలేదు. ఎందుకనగా ఒకడు భాగ్యవంతుడై నప్పుడు తన అవసరానికి మించిన సంపదను పెంచుకోవడానికి ఆలోచిస్తాడు కాని ఇతరులకు ఇవ్వడానికి కాదు. మనుషులు ఎంత ఎక్కువ కలిగి వుంటారో వారి ఔదార్యం అంత తగ్గుతుంది. నేను నీతివంతమైన ఔదార్యం గురించి చెబుతాను. ఉదాహరణకు నీ తోటివాడు గెలుపొందుటలో, ఒక సాహసోపేత చర్యలో, ఒక నిస్స్వార్థ చర్యలో, ఒక త్యాగపూరిత చర్యలో, ఆనందం పొందే అవకాశం వుంది. ఈ నైతిక ఔదార్యత ఇతరుల నిజమైన విలువను, ఆధిక్యతను గుర్తించుటలో వుంటుంది.
CWM 4:30

నైతిక మరియు ఆధ్యాత్మిక దృక్పథాలమధ్య వ్యత్యాసాన్ని సోదాహరణంగా పరిశీలిద్దాం. సాధారణ సామాజిక అభిప్రాయాలు మనుషులను రెండు రకాలుగా విభజిస్తాయి. ధాతృత్వగుణం గలవారు పేరాశ గలవారిని తృణీకరించి నిందారోపణ చేస్తారు. ఉదార స్వభావులను నిస్వార్థముగా సమాజ శ్రేయస్సుకు చేయు పనుల వలన మెచ్చుకుంటారు. కాని ఆధ్యాత్మిక దృష్టిలో వారి రురువును సమాన స్థాయిలో నున్న వారే. ఒకరి దానగుణము, మరొకరి లోభత్వము రెండు ఉన్నత సత్యము యొక్క, మహోన్నత దివ్యశక్తి యొక్క వికృత రూపాలు. ఒక శక్తి, విస్తృత పరచే మరియు కుదించే దైవికమైన కదలిక ఒకటుంది. అది ప్రకృతి యొక్క అత్యంత భౌతికమైన స్తరాల నుండి, అత్యంత ఆధ్యాత్మిక స్తరాలపై తన వశంలో నున్న శక్తులను, ఇతర సరంజామాను నిరాటకంగా వర్షిస్తుంది. ఒక ధాతృత్వ గుణంగల వ్యక్తికి అతని ధాతృత్వానికి వెనుక అంతరాత్మ ముద్ర ఒకటి ఏదైతే ఈ చర్యను ప్రతిబింబిస్తోందో అది ఉంది. విస్తృత పరచేది, కుదించేది ఈ శక్తియే. వేరొక శక్తి, దైవికమైన కదలిక వుంది. సమీకరించడము, నిలువ చేయడము దాని లక్షణం. అది శక్తులను, ఇతర సామగ్రిని, వీలయినన్ని సంపదలను సమీకరిస్తుంది, కూడ బెడుతుంది. అవి ఉత్తమ లేక నిమ్న స్తరాలకు చెందినవే కావచ్చు. మనం లోభత్వాన్ని అంటగట్టే మనిషి ఇలాంటి కార్యకలాపానికి ఉపకరణంగా వుంటాడు.

ఇద్దరూ ముఖ్యమైన వారే. ఇద్దరూ పూర్తి ప్రణాళికకు అవసరమైనవారే. విస్తృత పరచి, కుదించే కార్యక్రమానికన్నా సమీకరించి నిలువచేసే కార్యక్రమం ఎంత మాత్రం తక్కువైనది కాదు. రెంటినీ నిజంగా దైవార్పణ చేయగలిగితే, అవి దైవ

కార్యార్థం, ఒకే స్థాయిలో, ఒకే విలువతో అందుకు ఉపకరణాలుగా పనికొస్తాయి. అవి సమర్పించబడక పోతే, రెండూ కూడా అజ్ఞానపూర్వక మనో భావాలతో ప్రభావిత మౌతాయి. ఒకటి విచ్చల విడిగా పడవేయబడుటకు ప్రేరేపించ బడితే, వేరొకటి వెనుకకు తీసుకొని నిలువ చేసుకొనుటకు ప్రేరేపించ బడుతుంది. కాని రెండూ వాటి స్వీయ చేతనకు తెలియని శక్తులతో ప్రేరేపితమైనవే. ఈ రెండింటి మధ్య తేడా ఏమీ లేదు. అందరిచే అతిగా కీర్తించబడే ధాతృత్వగుణంగల వ్యక్తికి, యోగ దృష్టిలో ఉన్నత స్తరం నుండి ఈ విధంగా చెప్పవచ్చు.

" ఔదార్య భావనతో చేసే ప్రేరణలన్నీ ఆత్మానుగతమైన విలువలతో పోలిస్తే — ఆధ్యాత్మిక చింతన విలువలను బట్టికాదు — ఏ మాత్రం విలువ లేనివి, ఎందుకనగా అవి అహంభావము, అజ్ఞాన పూరిత కోరికలనుండి ఉద్భవించినవి." అందుకు భిన్నంగా లోభత్వలక్షణం మోప బడిన వారిని కొందరిని చూస్తాం. వారికి స్వాభావికంగా అప్పచెప్పబడిన కార్యక్రమాన్ని ప్రశాంతంగా, ఏకాగ్రమైన దృఢనిశ్చయంతో సమీకరిస్తూ నిలువ చేస్తుంటారు. ఒక్కసారి తట్టి లేపితే, వారు దైవానికి మంచి ఉపకరణం కాగలరు. కానీ సర్వసాధారణంగా, లోభి అన్నవాడు అహంకారంతో, కోరికతో ఆచరణ గావిస్తాడు. అది ఒకే విధమైన అజ్ఞానం యొక్క మరో కొసలాగ ఉంటుంది. ఇద్దరూ కూడా వారి వెనుక నున్నదానికన్నా ఉన్నతమైన దానితో సంపర్కములోకి రాకముందు స్వాభావికంగా వారికి అనువైన రీతిగా దానిని వ్యక్తపరచేముందు, వారిని వారు పవిత్రీకరించుకోవాలి.

CWM 3: 119

అనువాదం: జి. వి. ఎస్. వి ప్రసాదరావు

కృతజ్ఞత

మరొక భావాత్మక ప్రేరణ ఉంది అది ఎప్పుడూ భక్తితో కలిసి వుండాలి. భగవంతుడున్నాడనే ఒక కృతజ్ఞతా భావ మది. ఒక అద్భుతమైన కృతజ్ఞతా పూర్వక సంవేదన, దైవం ఉన్నాడనే సత్యం నీలో నిజంగా ఒక ఉదాత్తమైన ఆనందాన్ని నింపుతుంది. అది దైవమనే దేదో ఈ విశ్వంలో నున్నదనే సత్యం; మనం చూస్తున్నది ఏదో ఒక విపరీతమైనది కాదు, అది దైవం అని, దైవం ఉన్నాడని. ప్రతిసారీ ఏ అల్పమైన విషయమైనా నిన్ను నేరుగానో, పరోక్షంగానో దైవం ఉనికి యొక్క లోకోత్తర వాస్తవికతతో సంపర్కాన్ని కలిగిస్తూ వుంటే హృదయం ఎంతటి అంతులేని ఆశ్చర్యభరితమైన హర్షంతో, ఎంతటి కృజ్ఞతాభావంతో నిండి పోతుందంటే, అది అన్నింటిలోకి అధిక సంతృప్తి నిచ్చే ఆనందాయకమైన రుచి కలిగి ఉంటుంది. నీ లోని కృతజ్ఞతా భావం అందించే ఆనందానికి సరిసమానమైన దేదీ లేదు. ఒకరు పక్షుల కిలకిలా రవాన్ని వింటారు, ఒక అందమైన పువ్వును చూస్తారు, ఒక చిన్ని పాపాయిని చూస్తారు, ఒక ధాతృత్వ చర్యను గమనిస్తారు, ఒక ఇంపైన వాక్యం చదువుతారు, సూర్యాస్తమయాన్ని చూస్తారు. అవి ఏమైనా గానీ తటాలున నీలో నుండి ఒక రకమైన భావోద్వేగం ఉబికి వస్తుంది. అది నిజంగా ఎంత లోతైనది, తీవ్రమైనది అంటే ప్రపంచం దైవాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తున్నట్లుగా నుంటుంది. ఈ ప్రపంచానికి వెనుకగా వున్నది దైవ మనే భావన కలుగుతుంది.

CWM 8:40

చాలా కొద్దిమంది, అతి తక్కువ సంఖ్యలో చర్చికో లేదా దేవాలయానికో ఒక నిజమైన ధార్మిక భావనతో వెళతారు, అనగా ప్రార్థించడానికో, దేవుణ్ణి ఏదో ఒకటి అడగడానికో కాదు, కానీ తమను అర్పించుకొనడానికి, కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోడానికి, ఆకాంక్షించడానికి, వాళ్ళను వాళ్ళుసమర్పించు కోవడానికి వెళతారు. ఇలా చేసేవారు లక్షలో ఒకరు మాత్రమే వుంటారు.

CWM 6:194

వ్యక్తికి స్వయంగా అతని లొసుగులు, అజ్ఞానం, అపార్థాలు, అహంకారం, దాని నిరసనలు, ఘర్షణలు, ఉన్నప్పటికీ అతని దివ్యగమ్యానికి అతి దగ్గర దారుల గుండా నడిపించుకుపోయే పరంధాముని ఆశ్చర్యభరితమైన అనుగ్రహాన్ని ఎన్నడూ మరువ

కూడదు, కృతజ్ఞత గలిగి ఉండాలి. విశుద్ధ కృతజ్ఞతా పూర్ణ జ్వాల మన హృదయంలో వేడిగా, తియ్యగా, ప్రకాశవంతంగా అస్పష్టతను, అజ్ఞానాన్ని అంతం చేయడానికై ఎల్లప్పుడూ జ్వలిస్తూ వుండాలి. దైవకృపకై పరితపిస్తూ,ఈ కృతజ్ఞతా జ్వాల సాధకుణ్ణి అతని లక్ష్యం వైపుకు నడుపుతుంది. వ్యక్తి ఎంత అధికంగా కృతజ్ఞత కలిగి వుంటాడో, ఎంత ఎక్కువగా భగవదనుగ్రహం చేసే పనిని గుర్తించ గలుగుతాడో, ఎంతగా దానికి విధేయుడై వుంటాడో, గమ్యాన్ని చేరు మార్గం అంతగా చిన్నదవుతుంది.

*

అన్ని భావోద్వేగాల్లో కల్లా బహుశా ఒక్కటి అత్యంత ఆనందాన్ని సమకూరుస్తుంది. స్వచ్ఛమైన ఆనందం, నిర్మలమైన, అహంకారంతో కళంకితంకాని ఆనందం — అదే సహజోత్పన్న మైన కృతజ్ఞత.

అది ఒక రకంగా ఎంతో ప్రత్యేకమైనది. అది ప్రేమ కాదు, ఆత్మసమర్పణం కాదు. అది ఒక నిండు సంతోషం, మరొక దానితో పోల్చలేని, దానికదే సాటిమైన విలక్షణ స్పందన. అది నిన్ను విశాల పరుస్తుంది, నిన్ను పరిపూర్ణం చేస్తుంది, అది ఎంతో తీవ్రమైనది.

మానవ చేతనా పరిధిలోని అన్ని భావోద్వేగాల కంటే ఈ కృతజ్ఞతాభావమే నిన్ను నీ అహంకార లోతులలో నుండి పైకి తీసుకొస్తుంది. నీవు ఎప్పుడైతే ఈ పవిత్రమైన భావోద్వేగానికి లోనౌతావో వెంటనే దానికి దివ్యప్రేమ స్పందనకు సరిసమానమైన లక్షణ మున్నట్లు గ్రహిస్తావు. దానికి పరిధులు లేవు. చివరగా, కృతజ్ఞత అన్నది దివ్యప్రేమ స్పందన యొక్క రంగును కొద్దిగా పులుముకున్న లక్షణం గలది.

ప్ర: దైవానుగ్రహాన్ని కృతజ్ఞతతో స్వీకరించే మార్గ మేమిటి?

స: ఓహ్! అన్నింటికంటే ముందు ఈ భావన యొక్క అవసరాన్ని నీవు గ్రహించాలి.

ఇది చాలా ముఖ్యమైన అంశం. దైవానుగ్రహమన్నది లేకుంటే నీవు నిస్సహాయు డవని నీకు తెలియపరచే ఒక ఆంతరికమైన అణకువను నీవు కలిగి వుండాలి. నిజా నికి ఈ అనుగ్రహం లేనిదే నీవు అపరిపూర్ణుడవు, శక్తి హీనుడవు. ప్రారంభానికి ఈ వినమ్రత మొదటి అవసరం.

ఈ అనుభవం వ్యక్తి బాగా పొందవచ్చు. నీవు గమనిస్తే, వాళ్ళను గురించి వాళ్ళకు ఏమి తెలియకుండానే కఠినమైన పరిస్థితిలో పడతారు, లేక పరిష్కరించి

తీరవలసిన సమస్యను ఎదుర్కొంటారు, అధిగమించి తీరవలసిన ఒక భావోద్వేగానికి లేక వారిని గందరగోళానికి గురిచేసిన దానిని ఎదుర్కొంటారు. అప్పుడు వారు మతిస్థిమితము కోల్పోయామని గ్రహిస్తారు. ఏం చేయాలో వారికి తెలియదు. వాళ్ళ మనసుగాని, వాళ్ళ సంకల్ప బలం గానీ, వాళ్ళ భావాలు గానీ సహాయపడవు. అప్పుడు వాళ్ళ లోపల ఒక రకమైన పిలుపు వస్తుంది, వ్యక్తి ఏమి చేయలేడో అది చేయడానికి పిలుపు. వ్యక్తి చేయలేని దానిని చేయడానికై ఆకాంక్షిస్తాడు. ఇది మొదటి నిబంధన, భగవదనుగ్రహం మాత్రమే దానిని చేయగలదని నీ వెరిగినట్లైతే, నీ వున్న పరిస్థితుల నుండి దైవకృప మాత్రమే విముక్తి కలిగించ గలదని అందుకు పరిష్కారాన్ని శక్తిని ఈయగలదని తెలుసుకోగలిగితే, సహజంగానే ఒక తీవ్రమైన ఆకాంక్ష నీలో మేల్కొంటుంది. ఒక ఎరుక ఉన్మీలనంగా మారుతుంది. నీవు పిలిచి నట్లైతే, ఆకాంక్షించినట్లైతే, సమాధానాన్ని ఆశిస్తే, నీవు అతి సహజంగా ఆ దివ్యకృపకు నీకుగా నీవు తెరుచుకుంటావు.

ఆ తరువాత నీవు దీనిపై చాలా శ్రద్ధ పెట్టవలసి వుంటుంది. (శ్రీమాత తమ వేలును పెదవులపై వుంచుతారు). ఆ భగవదనుగ్రహం నీకు సమాధానమిస్తుంది. అది నిన్ను సమస్యనుండి బయటకు తెస్తుంది. దివ్యకృప నీ సమస్యకు పరిష్కారాన్ని ఇస్తుంది లేదా ఆ కష్టం నుండీ గట్టెక్కే సహాయాన్ని అందిస్తుంది. ఆ ఉపద్రవం నుండి బయటపడిన పిమ్మట ఆ భగవదనుగ్రహమే నిన్ను బయటకు లాక్కొచ్చిందని మరువకూడదు. అదంతా నీ అంతట నీవే చేసుకొన్నానని భావించకు. నిజంగా ఇది చాలా ముఖ్యమైన విషయం. చాలామంది మనుషులు వాళ్ళ కష్టాలు తొలగిపోవడం తోనే "ఆ... ఎట్టికేలకు నాకు నేనే కష్టాల నుండి బాగానే బయట పడ్డాను" అంటారు.

అక్కడ ఆ స్థితికి చేరిన తర్వాత, నీవు తలుపు మూసి వేసుకొని గడి వేశావు. ఇహ నీవు ఇకపై ఏదీ పొందలేవు. నీలో ఈ రకమైన తెలివితక్కువతనం తొలగిపోవడానికి, అసలేమి చేయలేవని మరోసారి గ్రహించడానికి ఒక భయంకరమైన కష్టం, ఒక తీవ్ర మైన మనోవేదన మరోసారి నీ కవసరమౌతుంది. ఎందుకంటే నీవు శక్తి హీనుడవని తెలుసుకున్నప్పుడే నీవు కొద్ది కొద్దిగా నమ్యంగా, సానుకూలంగా దివ్యకృపకు తెరుచుకోవడం మొదలు పెడతావు. కాని నీ వెంతవరకైతే నీ స్వంత చాకచక్యంతో, నీ సామర్థ్యం మీద ఆధారపడుతున్నానని యోచిస్తుంటావో, నిజంగా నీ లోపల ఒక తలుపు కాదు, తెలుసా! తలుపు మీద తలుపు, అలా ఒకదాని తరువాత ఒకటి

మూసుకుపోతుంటావు, గొళ్ళెం పెడతావు. నిన్ను నీవు ఒక కోటలో బంధించుకుంటావు, దానిలోకి ఏది ప్రవేశించదు. అది పెద్ద ప్రతిబంధక మౌతుంది. మనిషి వెంటనే మర్చిపోతాడు. అతి సహజంగానే మనిషి తన స్వంత సామర్థ్యంతోనే తృప్తి పడి పోతాడు.

శ్రీమాత

అనువాదం: సి. హెచ్ . హర్షవర్ధనరాజు

దైవశక్తి పై విశ్వాసం 2

ఎల్లప్పుడూ మన బలానికి వెనుక ఆధారంగా మనకు దైవశక్తిపై విశ్వాసం వుండాలి. స్వయం వ్యక్తమైనప్పుడు అది స్పష్టంగా, సంపూర్ణంగా నుండాలి, లేక ఆ విధంగా వృద్ధి చెందాలి. ఆమె దివ్య చేతనాశక్తి, విశ్వమాత, శాశ్వతత్వం నుండి ఆవిర్భవించినది, పరమాత్మని సర్వతోముఖ శక్తితో సమన్వితమైనది, కాబట్టి ఆమెకు అసాధ్యమైనది ఏమి లేదు.

సమస్త జ్ఞాన సంపద, శక్తి సామర్థ్యాలు, శతృజయ విజయోత్సాహాలు, నైపుణ్యం, కౌశల్యత, కార్యక్రమాలు అన్నీ ఆమెకు హస్తగతమై వున్నాయి. అవి దైవికమైన, సమస్త పరిపూర్ణతలకు, సిద్ధులకు చెందిన నిధి నిక్షేపాలతో నిండి వున్నాయి...

అట్టి విశ్వాసం మనకుండాలి. అన్ని విషయాలు ఒక సర్వోత్కృష్టమైన ఆత్మ జ్ఞానము, వివేకముతో నిర్వహించబడే కార్యక్రమాలని, మన చుట్టూ జరుగుతున్నదేదీ వృధాగా గాని, దాని ఔచిత్యాన్ని ప్రాముఖ్యతను పరిగణించకుండా గానీ జరగటం లేదని, ఆ సర్వేశ్వరుడే స్వయంగా మన జీవాత్మగా కార్యాచరణ చేయ బూనినప్పుడు సమస్త విషయాలు సఫలీకృతమౌతాయని, ఆతనిచే గతంలో చేయబడినది, ఇకపై చేయబడేది అంతా ఆతని అమోఘమైన దూరదృష్టితో కూడిన మార్గదర్శనం లో భాగమని, అదంతా మన యోగం, మన పరిపూర్ణత, మన జీవిత కార్యసాఫల్యతకు ఉద్దేశించబడినవనే విశ్వాసం మనకుండాలి.

ఉన్నత జ్ఞానం వికసించిన కొద్దీ ఈ విశ్వాసం మరింతగా సమర్థనీయ మౌతుంది. మన పరిమిత మనస్తత్వానికి, విశ్వాసానికి అంతుచిక్కని విషయాలన్నీ — పెద్దవి,

చిన్నవి — జ్ఞానరంజితమైనవిగా పరిణమిస్తాయి. అప్పుడు సర్వం ఆ దైవ సంకల్పం ప్రకారంగా జరిగే కార్యక్రమేనని, ఆ సంకల్పం సైతం జ్ఞానమేనని నిస్సందేహంగా తెలుస్తుంది. ఎందుకనగా ఆ జ్ఞానం మూలంగా జీవియొక్క, ప్రకృతి యొక్క జీవిత కార్యక్రమాల వృద్ధి జరుగుతుంది. ఈ ఉత్థాన పథంలో అత్యున్నత స్థితి కలిగేది ఎప్పుడనగా మనకు ఈశ్వర సాన్నిధ్య అనుభూతి కలిగినప్పుడు.

CWSA 24: 780- 81 *అనువాదం: కె. కవితా శ్రీధర్ రెడ్డి*

గ్రహణశీలత

మన చైతన్యం విస్తరించడంతోను మరియు మన ఆకాంక్ష ఏకోన్ముఖం గావించడం తోను గ్రహణశీలత వృద్ధి చెందుతుంది.

CWM 14:147

పరిపూర్ణతా సాధన పురోగమన దిశలో సాగుతున్నప్పటికీ, దానికి సమగ్రత ఎప్పుడు సిద్ధిస్తుందంటే, పై నుండి అభివ్యక్త మగుటకు దిగి వచ్చే శక్తిపాతంతో క్రింద నున్న గ్రహణశక్తి సరితూగినప్పుడు.

CWM 15:78

ప్ర: గ్రహణశీలత దేనిపై ఆధారపడి వుంటుంది?

స: అన్నింటి కంటే ముందు నిజాయితీపై ఆధారపడి వుంటుంది, నిజంగా దానిని స్వీకరించే కోరిక వున్నదా అనే దానిపై ఆధారపడి వుంటుంది. తదుపరి, నిజాయితీ మరియు నమ్రత ప్రధానాంకాలని నా నమ్మకం. గర్వాహంకారాలు నిన్ను ఎదగకుండా కప్పి వుంచుతాయి. నీకు తెలిసిన దానితో సంతృప్తి చెందినప్పుడు, నీలో ఏదో కొరత వున్నదని, నీవు తప్పులు చేస్తావని, నీలో ఎన్నో లోపా లున్నాయని నిన్ను ఒప్పుకోనియకుండా చేసేది, నీలోని ఒక విధమైన గర్వాహంకారం. నీకు తెలుసా, నీలో స్వాభావికంగా ఒకటి ఏదో ఇలా బిగుసుకపోయేది వుండి నిన్ను ఒప్పుకోనీయదు. ఇదే నిన్ను గ్రహించనీయకుండా అడ్డుపడేది. నీవు ఏదో విధంగా దానిని వదలించుకొని, గ్రహించుటలో నున్న అనుభవం పొందే ప్రయత్నం చేయాలి. నీ సంకల్పబలంతో నీ సత్తాలో అణు మాత్రమైనా, "అవును, నిజమే, నేను తప్పు చేసాను, నేను అలా

వుండ కూడదు, అలా చేసి వుండ కూడదు, అలా భావించి వుండ కూడదు, అది తప్పే," అని ఒప్పించ గలిగితే, మొదట్లో, నే నిప్పుడు చెప్పినట్లు, అది నిన్ను బాధించవచ్చు. కానీ ఒప్పుకొనేంత వరకు నీవు పట్టు వదలకుండా నిలబడితే, ఆ బాధ వెంటనే వీగిపోతుంది, ఆశ్చర్యకరంగా ఒక వెలుగు వెల్లువ నీలోకి ప్రవహిస్తుంది. ఆ తరువాత నీవు ఎంత ఆనంద పడతావంటే, నిన్ను నీవు ఇలా ప్రశ్నించు కుంటావు, "ఇంత కాలం దానిని అడ్డుకోలేక ఎంత మూర్ఖంగా ప్రవర్తించాను," అని.

CWM 6:117

అనువాదం యస్. వై. బాషా

సాధారణత్వము

గత కాలం నుండి నేటి వరకు మానవుని మనఃప్రవృత్తి వృద్ధి చెందిందనే భావం నిజమైనది. ఆలోచనా విధానం సంకీర్ణమయింది. మనోవిజ్ఞానం అపారమయింది. ఆ కారణంగా ఈ వాగ్వాదాలు దాదాపు బాల్యచేష్టలుగా కనిపిస్తాయి. కానీ వాటిని ఆచరణలో పెట్టాలనే ఉద్దేశం కలిగినప్పుడు అవి ఇంచుమించు అంతకు ముందున్న స్థాయిలోనే నిలిచి పోయాయని అవగత మౌతుంది. ఒక వేళ ఆలోచనా విధానం వృద్ధి చెందినా, ఆచరణ మెరుగు పడక పోగా దిగజారి పోయినట్లు తోస్తుంది. ఈ పరిణామం ఒక అమాయకమైన సాధారణత్వాన్ని, కొంత నైతికమైన మరియు అపార్థానికి అవకాశం లేని స్థితి, ఏదైతే దురదృష్టవశాత్తు మానవజాతి కోల్పోయిందో, దానిని సూచిస్తుంది.

ఆ రోజుల్లో ఒక నైతికమైన ఉన్నత స్థితి వుండేది. అది కూడా పూర్తిగా కాన రాకుండా పోయింది. ఈ వాగ్వాదాలు నవ్వు తెప్పిస్తాయి గానీ ఇక్కడ బోధించబడిన దాని ఆచరణ ఆ కాలంలో కన్నా ఇప్పుడు కష్టతరమయింది. మానవ మనస్సును ప్రధానంగా ఒక విధమైన కాపట్యం, వంచన, మోసం లాంటి అవలక్షణాలు ఆక్రమించినట్లుగా అనిపిస్తుంది. మనుషులు తమను తాము అత్యంత హానికరమైన రీతిలో మోసపుచ్చుకోవడం నేర్చుకున్నారు.

ఆ కాలంలో ఒక వ్యక్తి చెప్పగలిగేవాడు, "హాని చేయవద్దు, నీవు శిక్షింప బడ తావు" అని; హృదయాలు నిరాడంబరమైనవిగా నుండేవి, మనస్సులు కూడా.

అందుచేత ఒక వ్యక్తి ఇలా చెప్పేవాడు, "అవును, హాని కలిగించచకుండా వుండటం మంచిది, కారణం నేను శిక్షింప బడతాను". కానీ ఇప్పుడు వ్యంగ్య మొలక బోసే నవ్వుతో అంటాడు, "ఓహ్! శిక్షను తప్పించుకొనే మార్గం తప్పక దొరుకుతుంది" అని.

మానసిక శక్తి పెరిగి నట్లనిపిస్తుంది, మేథాశక్తి వృద్ధి చెందిందనిపిస్తుంది, మనస్సులో మెదిలే ఆలోచనలకు అనుగుణంగా వ్యవహరించే సమర్థత అధికమయిందేమోనని అనిపిస్తుంది, సమస్త నైతిక నియమావళిపై మానసిక నియంత్రణ గలవారనిపిస్తుంది. అయినప్పటికీ మహాప్రకృతికి సన్నిహితంగా జీవించి, మనోభావాలకు ఆనుగుణంగా వ్యవహరించడం అంతగా తెలియని జనాల కుండిన సరళమైన, ఆరోగ్యకరమైన స్వభావాన్ని కోల్పోయారు. ఆ విధంగా సమస్త మానవజాతి దాని మనుగడలో ఒక అత్యంత ప్రమాదకరమైన మలుపుకు చేరువైనట్లుగా తోస్తుంది. ఎవరైతే సర్వ వ్యాప్తమైన అవినీతికి, అక్రమాలకు పరిష్కారం వెతికే ప్రయత్నం చేస్తున్నారో వారు మానవజాతి మునుపటి సాధారణ స్థితిని తిరిగి సాధించాలని ప్రబోధిస్తారు, కాని కచ్చితంగా అది సాధ్యపడదు: నీవు వెనుకకు పోలేవు.

తప్పకుండా మనం మరింత దూరం ముందుకు సాగాలి, ఉన్నత శిఖరాగ్రాలకు ఎగబ్రాకాలి, సుఖసంతోషాల కోసం, వ్యక్తిగత సంక్షేమం కోసం పడరాని పాట్లు పడటం ఆపివేయాలి — శిక్షకు భయపడి కాదు, మరణానంతర దండనకు జడిసి కాదు కానీ ఒక నవ్య సౌందర్య పిపాస ద్వారా, సత్యానికై, వెలుగుకై తపించుట ద్వారా అది జరగాలి. అంతే కాదు, కేవలం నీవు నీ అస్తిత్వాన్ని విస్తృత పరచుకోవడం ద్వారా, నిన్ను నీవు స్వయం ప్రకాశితుడిని చేసుకోవడం ద్వారా, అభివృద్ధి సాధించాలనే తీవ్ర ఆకాంక్షతో జ్వలించుట ద్వారానే అది సాధ్యపడుతుందనే అవగాహన ఏర్పడాలి, దాని తోనే పరిపూర్ణ ప్రశాంతత మరియు చిరకాలం నిలిచే ఆనందం లభ్యమౌతాయనే నవ భావన నీలో ఉదయించాలి.

వ్యక్తి తప్పక పైకి ఎదగాలి, విస్తృతి చెందాలి. అందుకని పైకి పెరుగు, విస్తృతి చెందు.

CWM 3:235-36

వాస్తవానికి భౌతిక అస్తిత్వం సాధారణమైనది, దానికో పరపతి కూడా వుంది. అది ఎల్లప్పుడూ జ్ఞానం కలిగి వుండకపోయినా, భౌతిక అస్తిత్వానికి ఆత్మతో సన్నిహిత

సంబంధం నెలకొల్పడంలో ప్రాణిక ఉద్వేగాలు మానసిక దంభాచారాల కన్నా ఎక్కువ ఉపయుక్తంగా నుంటాయి. బహుశా ఆ కారణంగానే కాబోలు, పిల్లలలో సైతం మనస్సు ప్రాణిక, మానసికాలు పరస్పర వైరుధ్యాలతో, నిరంతరం గాకుండా అప్పుడప్పుడు మాత్రమే సతమత మౌతుండటం మూలంగా, ప్రశాంతమై వుంటాయి.

CWM 6:6

సాక్షాత్కార మొందుట లోని ప్రయాస అంతా సమసిపోయిన వెంటనే అది అతి సామాన్య మవుతుంది. ఎంతగా నంటే ఒక పుష్పం ఎట్టి కోలాహలం లేకుండా, అట్టహాసం చేయకుండా ఏ విధంగానైతే వికసిస్తుందో, దాని అందాలను ఒలకబోస్తూ, పరిమళాలను వెదజల్లుతుందో, అంతగా. ఇట్టి సాధారణత్వంలో లేశ మాత్రమైన కలుషితం గాని, హానికర ప్రతిచర్యలు లేని మహోన్నతమైన శక్తి ఇమిడి వుంటుంది.

సాధారణత్వం, సాధారణత్వం, నీ దివ్య సమక్ష పవిత్రత ఎంత మధురాతి మధురం!...

CWM 1:17

ఒక ఔదార్యవంతమైన హృదయం ఎప్పుడూ గత నేరాలను విస్మరిస్తుంది, సామరస్యతను పునః స్థాపించుటకు సన్నద్ధమై వుంటుంది.

మన మందరము ఉజ్వల భవిష్యత్తును స్వాగతించడానికి సంసిద్ధుల మగుటకు గాను గతంలో మసకబారి, వికృతమైన దానినంతా విస్మరించెదము గాక

CWM 17:357

"ప్రపంచం ఒక గొప్ప మార్పుకు సంసిద్ధమౌతున్నది. నీవు సహాయ పడతావా?"

ప్రశ్న: ఏ మార్పు కోసం ప్రపంచం సంసిద్ధ మౌతున్నది?

స: చేతనలో మార్పు. మన చేతన మార్పు చెందినప్పుడు, ఆ మార్పు ఏమిటో మనకు తెలుస్తుంది.

ప్ర: ఈ మార్పు రావడానికి ఎవరైనా ఏ విధంగా సహాయ పడతారు?

స: మార్పు రావడానికి మన సహాయం అక్కర లేదు, కానీ దాని రాక వృధా కానందుకు మనంతట మనం చేతనకు తెరుచుకొని వుండటం అవసరం.

CWM 12;310

అభివృద్ధి కోసం దాహం, జ్ఞానం కోసం దాహం, పరివర్తన కోసం దాహం, అన్నింటినీ మించి దివ్యప్రేమ కోసం, పరమ సత్యం కోసం దాహం — ఒకరు దానిని నిలుపుకో

గలిగితే అతను వేగంగా పురోగమిస్తాడు. వాస్తవానికి ఆ దాహం, ఒక అవసరం, ఒక అవసరం.

ఇక బంధాలు లేవు — స్వేచ్ఛ, స్వేచ్ఛ. ప్రతి దానిని మార్పు చేయుటకు సదా సంసిద్ధత, ఒక్క దానిని తప్ప: అపేక్షించడం, మరియు ఈ దాహార్తిని.

... వ్యక్తికి అవసరమై ఆ "ఏదో ఒకటి", వ్యక్తికి అవసరమైన ఆ దివ్య ప్రేమ, వ్యక్తికి అవసరమైన ఆ పరమ సత్యం, వ్యక్తికి అవసరమైన ఆ దైవికమైన పరిపూర్ణత — అది చాలు. ఇక ఆచార నియమాల కొస్తే... అవి ఎంత మితంగా నుంటే అంత మంచిది. కానీ, ఆ అవసరం ఏది మాత్రమే దానిని తీర్చగలదో అది మాత్రం తీరితే చాలు, పూర్తిగా. నీ దారి నీది, అది ఏదైనా కానీ, ఫరవాలేదు.

CWM 11:6 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

అందమైన దివ్యజీవనం — సాధనాలు

"తనకు తాను కథ చెప్పుకోవడం"

... ఇది యెలా చేయాలో తెలిసిన పిల్ల లున్నారు. వాళ్ళ స్వప్నాలను వాళ్ళు కొనసాగిస్తుంటారు. ప్రతి సాయంకాలం వారు నిద్ర పోయే సమయానికి ఒకే చోటుకు చేరి వారి స్వప్నం కొనసాగిస్తారు.

నేను చిన్నపిల్లగా నున్నప్పుడు అలాగే చేసేదాన్ని.

నీవు ఇంకా చిన్నపిల్లవు కాదు, అదే దయనీయం!

ఎందుకంటే అప్పుడు నేను సమస్యల వలయంలో చిక్కుకో లేదు.

సరే, మరో మారు చిన్నపిల్లగా మారు. అప్పుడు నీకు తెలుస్తుంది, అది మళ్ళీ ఏ విధంగా చేయాలో.

ఇంకేదీ ఎక్కువ ఆసక్తిని కలిగించదు. రాత్రులు గడపటానికి అంత కన్నా ఆహ్లాదకరమైన మార్గం లేదు. నీవో కథను మొదలిడుతావు. మేల్కొనే సమయం కాగానే కథలోని చివరి అంకం దగ్గర విరమించి తిరిగి దైహిక స్థితిలోకి ప్రవేశిస్తావు. మరుసటి రాత్రి కథను పునః ప్రారంభించి నీవు స్వాప్నిక స్థితిలో నున్నంత సేపు దానిని కొనసాగిస్తావు. తరువాత సన్నివేశాలను తగు రీతిలో అమరుస్తావు — అందంగా

వుండేటట్లుగా. దైహిక స్థితి లోనికి తిరిగి చేరే సమయ మాసన్నం కాగానే, మరో సారి ఆపి, నీవు తిరిగి వచ్చే వరకు వాటిని నిశ్చలంగా వుండమని ఆదేశిస్తావు. తిరిగి దైహిక స్థితి లోకి ప్రవేశిస్తావు, ప్రతి సాయంకాలం ఈ విధంగా కొనసాగిస్తూ అద్భుతమైన కల్పిత గాథల పుస్తకం వ్రాస్తావు. నీవు మేల్కొన్న తరువాత వాటి జ్ఞాపకం నీ కున్నప్పుడే అది సాధ్య పడుతుంది.

ప్ర: కానీ పగలంతా నీవు నిశ్చల స్థితిలో నుండ గలగడం పై ఇది ఆధారపడుతుంది కదా?

స: కాదు, ఇది పిల్లవాడి సరళ స్వభావంపై ఆదారపడుతుంది.

దానికి తోడు, అతనికి జరగబోతున్న దానిపై అతనికున్న విశ్వాసం పై ఆధారపడి వుంటుంది, మనస్సుకు తప్పులు ఎన్నే గుణం లేకపోవడంపై ఆధారపడి వుంటుంది; అమాయకమైన హృదయంపై, యువత కుండే ఉత్సాహపూర్వక క్రియాశీల శక్తి సామర్థ్యాల పైనే గాక ఒక రకమైన ఆంతరికమైన ప్రాణిక ఉదారతపై ఆధారపడి వుంటుంది. వ్యక్తికి మితిమీరిన గర్వాహంకార లుండ కూడదు, అతి లోభత్వ ముండ కూడదు. అధిక క్రియాత్మకంగా నుండ కూడదు, అధిక ఫలాపేక్ష వుండ కూడదు — నిజానికి వ్యక్తికి వుండ కూడని లక్షణాలు ఎన్నో వున్నాయి — చిన్నపిల్లల విషయంలో లాగా.

అదీ గాక వ్యక్తికి ఒక చురుకైన కల్పనాశక్తి వుండాలి — నేను పనికిరాని విష యాలు చెపుతున్నట్లుగా తోస్తుంది, కానీ అవన్నీ వాస్తవాలు — ఎందుకనగా నీ వొక దివ్యమైన రూపకర్తగా నుండవలసిన ప్రపంచ మొకటి వుంది; అది నీకే స్వంతమైన ప్రత్యేక ప్రాణిక ప్రపంచం. నీవే దానికి సొగసులు దిద్దగల దిట్టవు, ఆ నీ ప్రపంచాన్ని ఆశ్చర్యకరమైన అద్భుతంగా తీర్చిదిద్దగలవు, అయితే అది ఏ విధంగా చేయాలో నీకు తెలిసి వుండాలి. నీకు ఒక కళాత్మక లేక కవితాత్మకమైన చేతన వున్నట్లయితే, నీవు సామరస్యతను, సౌందర్యాన్ని ఆరాధించే వాడివైతే, భౌతికంలో అభివ్యక్త మయ్యేందుకు కారణ భూతమగు ఒక అత్యద్భుతమైన దేదో ఒక దానిని నిర్మిస్తావు.

నేను చిన్నదానిగా ఉన్నప్పుడు దీనిని "తనకు తాను కథ చెప్పుకోవడం" అని అనేదాన్ని.

ఇది మస్తిష్కంలో, మాటల్లో చెప్పుకోవడం ఏ మాత్రం కాదు. ఇది ఒక నిర్మలమైన సరికొత్త చోటుకి వెళ్ళి, అక్కడ ఒక అద్భుతమైన కథను అల్లడం. ఈ విధంగా నీకు

నీవు కథ చెప్పుకోవడం తెలిసినట్లయితే, అది నిజంగా అందమైనది, నిజంగా చెవి కింపైనది, నిజంగా శక్తివంతమైనది, సాఫీగా సాగేదిగా నుంటే, నీ జీవితంలో సాక్షాత్తుగా అనుభవించ గలుగుతావు — బహుశా అది పూర్తిగా నీవు మొదట్లో సృష్టించిన విధంగా నుండకపోవచ్చు, కాని నీవు ఏది చేసావో, ఇంచుమించుగా మార్పు చెందిన దాని సాకార అభివ్యక్తిగా నుండవచ్చు.

అది చేయటానికి బహు సంవత్సరాలు పట్టవచ్చు కానీ నీ కథ మాత్రం నీ జీవితాన్ని తీర్చి దిద్దటానికి కారణ మౌతుంది.

అయితే, ఒక చక్కని కథను ఎలా చెప్పాలో ఎరిగిన కొద్ది మంది మాత్రమే వున్నారు కాని వారు ఎప్పుడూ భీతి గొలిపే సంఘటనలను జోడిస్తారు. తరువాత ఎందుకలా చేసామా అని విచారిస్తారు. ఎవరైనా ఒక దివ్యమైన కథను అల్లగలిగి సుందరమైన విషయాలను తప్ప భయానకమైన వేవీ లేకుండా చెప్ప గలిగితే, అది ప్రతివారి జీవితాన్ని ఎంతో కొంత ప్రభావితం చేస్తుంది. ఈ విషయం జనులకు తెలియదు. ఒకరికి ఈ శక్తిని ఏ విధంగా వినియోగించాలో తెలిస్తే, దర్శనీయ ఆకృతులు గల ఈ ప్రపంచంలోని సృజనాత్మక శక్తి యొక్క వాడకాన్ని చిన్నతనం లోనే, పసిప్రాయంలోనే ఈ శక్తిని ఎలా ఉపయోగించాలో తెలిస్తే, వారు తమ ఐహి క భవితవ్యాన్ని తీర్చి దిద్దుకోగలరు. ఎందుకనగా అప్పుడే వారికి ఆ శక్తి వుంటుంది. కానీ, సాధారణంగా నీ చుట్టూ వున్న మనుషులు, కొన్ని సార్లు స్వయంగా నీ చిన్ననాటి స్నేహితులు, ఎక్కువగా నీ తల్లితండ్రులు, ఉపాధ్యాయులు తెలిసీ తెలియకుండా దానిలో జోక్యం చేసుకొని చెడగొడతారు. ఎంతగానంటే అది సత్ఫలం కలిగించడం చాలా అరుదు.

కానీ అలా కాకుండా అది స్వేచ్ఛగా ఒక పనితనపు వైఖరితో చేసినట్లయితే, ఒక అద్భుతమైన జీవితాన్ని నీకు నీవే స్వయంగా ఏర్పాటు చేసుకో గలవు — నేను మాట్లాడుతున్నది భౌతిక ప్రపంచం గురించి. చిన్ననాటి కలలు యుక్తవయసు వాస్తవాలు.

CWM 8: 118

పుస్తకాలలో చిత్రీకరించ నవసరం లేకుండానే హృదయవిదారకమైన విషయాలు ప్రపంచంలో కావలసినన్ని వున్నాయని నీకు అనిపించటం లేదా? ఈ విషయం నా చిన్నతనంలో కూడా నన్ను ఆశ్చర్యపరుస్తుండేది. జీవితం ఎంతో వికృతమైనది.

అల్పమైన, నికృష్టమైన, కొన్నిసార్లు జుగుప్సాకరమైన విషయాలతో నిండి వున్నది. ఇప్పటికే ప్రబలి వున్న చెడు విషయాలను మించిన చెడ్డవాటిని ఊహించు కోవడంలో ప్రయోజనమేమిటి? నీవు ఏదో రమణీయమైన, అత్యంత ఆనందమయమైన జీవితాన్ని ఊహించుకున్నట్లయితే, అది శ్రమకు తగ్గ ఫలితం దక్కినట్లుండేది.

CWM 4: 155 అనువాదం: తుమ్మల లక్ష్మి

నిన్ను నీవు వ్యవస్థీకరించుకోవాలి

ప్రతి ఒక్కరిలో పరస్పర విరుద్ధమైన సంకల్పాలుంటాయి.

అవును చాలా. ప్రాథమికంగా తెలుసుకోబడిన వాటిలో ఇది ఒకటి. ఒకభాగం విషయాలీ విధంగా నుండాలని కోరుతుంది, మరో క్షణం, మరో విధంగా, మూడోసారి వేరొక విధంగా నుండాలని!

దానితోపాటు ఇదికూడా జరుగుతుంది: ఒకటి ఇది కావాలని కోరుతుంది. మరొకటి వద్దు అని అంటుంది. కాబట్టి కనీస పక్షంగా నైనా నిన్ను నీవు వ్యవస్థీకరించా లనుకుంటే, ఏదైతే నిన్ను వ్యవస్థీకరించగలదో దానిని స్పష్టంగా కనుగొనాలి. సినిమాలో లాగా నీవు స్వయంగా ఒక తెరమీద నీ ప్రతిబింబ ఛాయను ప్రదర్శించి నీ కదలికలు ఎలా వున్నాయో ఎందుకు గమనించవు? అది ఎంత ఆసక్తిదాయకంగా నుంటుంది!

ఇది మొదటి అడుగు.

నిన్ను నీవు తెరపైన ప్రదర్శించుకో. తరువాత అక్కడ కదిలే దానినంతా గమనించు. ఎలా కదులుతున్నదో, ఏమి జరుగుతున్నదో? ఒక చిన్నరేఖా పటం గీయి. అప్పుడు అది ఎంతో ఆసక్తిని రేకెత్తిస్తుంది. కొంతసేపు తరువాత చూడటానికి అలవాటుపడ్డ తరువాత, మరొక్క అడుగేసి, ఒక నిశ్చయానికి రావాలి. లేకపోతే మరింత పెద్ద అడుగేయాలి. ఒక ఏర్పాటు గావించు. ఒక పద్ధతిలో ప్రతి దానిని దాని ఉచిత స్థానంలో నిలుపు. ఏర్పాటు ఎలాగుండాలంటే నీ కదలిక సూటిగా సాగాలి, ఒక అంతరార్థంతో. అప్పుడు నీవు కదులుతున్న దిశను గురించిన ఎరుక నీకు ఏర్పడుతుంది. నీవు ఇలా అనగలుగుతావు. "సరే, మంచిది. ఈ విధంగానే వుండనీ, నా జీవితం ఆ విధంగానే వృద్ధి చెందుతుంది. ఎందుకనగా అది నా

అస్తిత్వం యొక్క హేతుబద్ధత, ఇప్పుడు అదంతా నాలో ఒక పద్ధతిగా అమర్చుకున్నాను, ప్రతి విషయం దాని స్థానంలో ఉంచబడింది. కాబట్టి ప్రధానమైన దిశా నిర్దేశం రూపొందుతున్నది. నేను ఈ నిర్దేశిత దిశను అనుసరిస్తున్నాను. మరొక్క అడుగువేస్తే, నాకేమి జరుగుతుందో నాకు తెలుస్తుంది. ఎందుకనగా దానిని నేనే స్వయంగా నిర్ణయించాను." నాకు తెలియదు, నీ కిది చెబుతున్నాను. నాకది అత్యాసక్తిదాయక మనిపించింది. లోకంలో కల్లా ఆసక్తికరమైనది అక్కడ ఏమీ లేకుండింది. దానిని మించిన ఆసక్తికరమైనది వేరొకటి లేకుండింది. ఇది నాకు అనుభవమయింది.... నా కప్పుడు అయిదారేండ్ల వయస్సు (ఏడో ఏట ఈ విషయం దృఢమయింది) నా తండ్రి సర్కస్ అంటే ఇష్టపడే వాడు. నా వద్దకు వచ్చి అన్నాడు, "నాతో రా, ఆది వారం సర్కసుకు వెళ్తున్నాను." నేనన్నాను "కాదు, సర్కస్ కన్నా అధిక ఆసక్తికరమైన దానిని నేను చూస్తున్నాను." మరోసారి నా స్నేహితులు ఒక సమావేశానికి రమ్మని ఆహ్వానించారు. అక్కడ మేమందరమూ కలిసి ఆడుకోవాలి, ఉల్లాసంగా గడపాలి. "కాదు, ఇక్కడ అంతాకన్నా ఎక్కువ ఉల్లాసంగా నుంటాను." అది ఎంతో మనస్ఫూర్తిగా అన్నమాట, నటనకాదు: నాకావిధంగా నుండేది, అది నిజం. లోకంలో అంతకు మించిన ఆనందకరమైనది వేరొకటి లేకుండింది.

ఎవరైనా ఆ విధంగా, అదే కొత్తదనంతో, అంత మనస్ఫూర్తిగా చేస్తే, వారు అత్యంత ఆసక్తిదాయకమైన ఫలితాలను తప్పక పొందుతారు. దానినంతా నీ ముందు ఒక తెరపై నుంచి, ఏమి జరుగుతున్నదో చూస్తుంటే! మొట్టమొదలు ఏమి జరుగుతున్నదో తెలుసుకోవాలి, నీకు ఏదైనా సంతోషంగా లేకపోతే కళ్ళు మూసుకొనే ప్రయత్నం చేయవద్దు. కళ్ళు బాగా తెరిచి వుంచి కనిపిస్తున్న ప్రతి దానిని ఆ విధంగా తెరముందు వుంచాలి. అప్పుడు ఎంతో ఆసక్తికరమైన దానిని కనుగొంటావు. తరువాత చేయవలసిందేమిటంటే, నీకు నీవు ఇలా చెప్పటం ప్రారంభించాలి, "అదంతా నాలోనే జరుగుతున్నది కాబట్టి, ఎందుకని ఈ విషయాన్ని ఈ విధంగా, ఆ విషయాన్ని ఆ విధంగా పెట్టకూడదు? ఈ మరోదానిని ఈ విధంగా ఎందుకు వుంచకూడదు? ఆ విధంగా నేనొక అర్థవంతమైన దానిని హేతుబద్ధంగా చేసినట్లుండదా? దారిలో ఆటంకం కలిగిస్తున్న దానిని తొలగించినట్లు ఈపరస్పర విరుద్ధంగా నున్న సంకల్పాలను ఎందుకు తొలగించకూడదు? ఎందుకు ? అస్తిత్వంలో అది దేనిని సూచిస్తుంది? అది అక్కడ ఉన్నది ఎందుకు? దానిని వేరొక చోట పెట్టినట్లయితే నాకు హాని కలిగించటానికి

బదులు మేలు చేయదా? ఆవిధంగా......

అట్టి ఆలోచనలతో కొద్ది కొద్దిగా నీవు స్పష్టంగా చూడ గలుగుతావు. ఆ తరువాత ఈ విధంగా నీవు ఎందుకు చేయబడ్డావో, నీవు చేయవలసిన పని ఏమిటో, దేనికోసం నీవు జన్మించావో, గ్రహించగలుగుతావు. అప్పుడు, అతి సహజంగా ఇదంతా జర గటానికి తగిన ఏర్పాటు చేయబడింది గనుక, నీకు మార్గం సుగమ మౌతుంది. ముందుగానే నీవు చెప్ప గలుగుతావు "ఈ విధంగా ఇది జరుగుతుంది" అని — ఇక బయట నుండి ఈ ఏర్పాటును అస్తవ్యస్తం గావించే పరిస్థితులు తటస్థించితే, నీవు చెప్పగలుగుతావు, "కాదు, అది ఉపయుక్తం కాబట్టి దీనిని నేను అంగీకరించాను. అది హానికరం కాబట్టి దీనిని తిరస్కరించాను" అని. అటుపిమ్మట కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచిన తరువాత, ఒక గుర్రాన్ని అదుపులో పెట్టినట్లుగా నిన్ను నీవు అదుపులో నుంచుకుంటావు. అప్పుడు నీ కేది ఇష్టమో అది చేస్తావు, నీ కిష్టమైన రీతిలో, నీ కిష్టమైన చోటికి పోతావు.

ఇది శ్రమకు తగ్గ ఫలితం ఇస్తుందని నాకు తోస్తుంది. ఇది అత్యంత ఆసక్తికరమైన విషయం అని నేను నమ్ముతాను.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

ఒకే ఒక్క పరిష్కారం

ప్రపంచం ప్రస్తుతమున్న స్థితిలో పరిస్థితులు ఎప్పుడూ కష్టతరంగానే ఉంటాయి. ఈ విశ్వమంతా ఆవిష్కరించ బడాలని చూస్తున్న సత్యం, వెలుగులకు మరియు అందుకు ప్రతికూలంగా గతంలో స్థిరపడి, ఘనీబవించి వదలిపెట్టని దేదైతే మార్పును నిరసిస్తుందో దానికి మధ్య జరిగే ఘర్షణ, విరోధాలతో నిండి ఉంది.

సహజంగానే ప్రతివ్యక్తి తన స్వంత యిబ్బందులను కలిగి ఉంటాడు. అలాంటి అవరోధాలనే ఎదుర్కొవలసి ఉంటుంది.

కేవలం మీకు ఒకే ఒక మార్గం ఉంది. అది ఒక సమగ్రమైన, సంపూర్ణమైన షరతులు లేని సమర్పణ. అలా అనటంలో నా ఉద్దేశ్య మేమిటంటే మీరు మీ చర్య లను, మీ విధులను, అభిష్టాలనే గాక మీ భావనలను, ఒక విధంగా మీరు నిర్వహించే

సర్వస్వాన్ని మీరు ఏదైతే అయి వున్నారో దాని నంతటిని కేవలం దైవంకోసమే సమర్పించాలి. అందువలన చుట్టూ ఉన్న మానవుల ప్రతి స్పందన లన్నింటికీ అతీతంగా ఉన్న భావన మీకు కలుగుతుంది. కేవలం వాటికి అతీతంగా ఉన్నట్లే కాకుండా దైవకృప ఒక గోడలా మీకు రక్షణ కల్పిస్తున్నట్లుగా నుంటుంది. ఒక్కసారి గనుక ఏ విధమయిన కోరికలు, అనుబంధాలు, లేకుండా ఎప్పుడైతే మానవులనుండి, వారెవరైనప్పటికీ, ప్రశంసలు అందుకోవలసిన అవసరం లేదనుకుంటే, కేవలం పరమాత్మ నుండి వచ్చే ప్రశంస మాత్రమే విలువయినది అని అది మిమ్మల్నెప్పుడూ విఫలం కానీయదు అని గ్రహించగలిగితే, ఒక్కసారి మీరు బాహ్యమైన వస్తువులతో, వ్యక్తులతో బంధాన్ని విడిచి పెడితే, తక్షణమే మీ హృదయంలో మీలో సర్వదా ఉండే ఈ దివ్య సాన్నిధ్యాన్ని దైవ శక్తిని, దైవకృపని అనుభూతి చెందుతారు.

వేరొక పరిష్కారమేమీ లేదు. అందరికీ మినహాయింపు లేకుండా అదొక్కటే మార్గం. బాధలను అనుభవించే వారికి యిదే విషయం చెప్పాలి. బాధలన్నింటికీ కారణం సమర్పణ సంపూర్ణంగా లేకపోవటమే. మీ కెప్పుడైనా ఎదురుదెబ్బ తగిలిన భావన కలిగినపుడు "ఇది బాగాలేదు", లేక "ఈ పరిస్థితి కష్టంగా ఉంది" అనుకునే బదులు నా సమర్పణ సంపూర్ణంగా లేదు అనుకుంటే అది బాగుంటుంది. మీరపుడు మీకు సహాయం చేసి, మీకు మార్గాన్ని చూపే దైవకృపను అనుభూతి చెందుతారు, ముందుకు కొనసాగుతారు. ఏదో ఒకరోజు మిమ్మల్ని ఏదీ కలతపెట్టని ప్రశాంతత లోకి అడుగిడుతారు. అన్ని వ్యతిరేకశక్తులను, ప్రతికూల చర్యలను, దాడులను, అపార్థాలను, దుస్సంకల్పాలను మీరు దైవకృప పట్ల పూర్తి విశ్వాసం వలన వచ్చే చిరునవ్వుతో ఎదుర్కొంటారు. కేవలం అదొక్కటే బయటపడే మార్గం, మరొకటి ఏదీ లేదు.

ఈ ప్రపంచం వైషమ్యాలు, బాధలూ, కష్టాలు, శ్రమతో నిర్మితమై ఉంది, అది యింకా మార్పు చెందలేదు. మారటానికి కొంతకాలం పడుతుంది. ప్రతి ఒక్కరికీ దాని నుండి బయటపడే సంభావ్యత ఉంది.... పరమ కృపపై ఆధార పడగలిగితే అదొక్కటే మార్గం. నేను రెండు, మూడు, రోజులుగా పదేపదే ఆ విషయాన్ని మీకు చెప్పుతున్నాను....

ప్ర: కానీ అంత శక్తి ఎక్కడ లభ్యమౌతుంది?

మీ లోపలనే. ఆ దివ్య సన్నిధానం మీలోనే ఉంది, మీ లోపలే ఉంది. మీరు దానికోసం

బయట వెతుకుతున్నారు. అంతర్ముఖంగా చూడండి. దివ్య సన్నిధానం అక్కడే ఉంది. మీరు శక్తిని పొందటానికి ఎదుటివారి ప్రశంస కోసం చూస్తుంటారు. అది మీ కెప్పటికీ లభించదు. ఆ శక్తి మీలో ఉంది. మీరు కావాలనుకుంటే, సర్వోత్తమమైన గమ్యం కోసం, సర్వోత్కృష్ట వెలుగు కోసం, దివ్యజ్ఞానం కోసం, దివ్య ప్రేమ కోసం, మీరు ఆకాంక్షించవచ్చు. కానీ అది మీలోనే ఉంది. లేకపోతే మీ రెప్పటికీ దానితో సంపర్కం పొందలేరు. మీరు మీ లోపల లోలోతులకు వెళ్ళగలిగినపుడు అక్కడ మీ కది కనిపిస్తుంది — నిరంతరం నిటారుగా పైకెగసే జ్వాలలా.

అలా చేయటం చాలా కష్టమని అనుకోవద్దు. మీరెపుడూ బాహ్యోన్ముఖులై ఉండటం వలన దైవ సాన్నిధ్యాన్ని అనుభూతి చెందలేకపోతున్నారు.

మీరు బాహ్యమైన ఆలంబన కోసం వెతకటం మాని, మనస్సును ఏకాగ్రం చేసి, అంతర్ముఖులై పరమప్రజ్ఞను ప్రార్థించినపుడు ప్రతిక్షణం ఏమి చేయాలో ఎలా చేయాలో — మిమ్మల్ని మీరు చేసే పనులను పరిపూర్ణతను పొందటానికై పూర్తిగా అర్పించుకున్నప్పుడు — ఆ ఆలంబన మిమ్మల్ని అనుక్షణం నడిపిస్తూ, మార్గాన్ని చూపుతున్నట్లుగా అనుభూతి చెందుతారు.

ఏదైనా కష్టం వచ్చినప్పుడు పోరాటం మాని ఆ పరమ ప్రజ్ఞ చేతులలో పెట్టండి. అన్ని దుస్సంకల్పాలను, అన్ని అపార్థాలను, అన్ని చెడు స్పందనలను మీరు పూర్తిగా సమర్పణ చేసుకొన్నప్పుడు ఆపై మీకు సంబంధం ఉండదు. అప్పుడది పరమాత్మ బాధ్యత. ఆయన స్కంధాలపై ఉంచుకొని ఏమి చేయాలో అందరికన్నా ఆయనకు బాగా తెలుసు. అదొక్కటే మార్గం, తెలుసుకో బిడ్డా.

CWM 15: 398-400

మానవ ప్రకృతిని మార్చకుండా మానవ జీవనాన్ని మార్చటమనేది అర్థంలేని, ఆధ్యాత్మికం కాని ఆలోచన. అది అసహజమయిన, అవాస్తవమైన, అసాధ్యమయిన అద్భుతాన్ని కోరుకోవటం వంటిది.

.... ఒక్కొక్కప్పుడు కేవలం విద్య, మేధా పరమైన శిక్షణ మానవులను మార్చ గలదని భావించేవారు. అది ఒక వ్యక్తిని, సామూహిక అహాన్ని కొంత మెరుగైన వివ రాలతో తమ స్వయం సంపత్తికై సమర్థవంతమైన యంత్రాంగాన్ని యివ్వగలదు, కానీ మానవ అహం అలానే మార్పు చెందకుండా ఉండిపోతుంది.

SABCL 19:1053-59

కేవలం సమూలమైన చైతన్య మార్పు మాత్రమే మానవతను అది మునిగి ఉన్న భయంకరమైన దురవస్థనుండి రక్షించ గలదు, మునిగి ఉన్న భయంకరమైన దురవస్థ నుండి రక్షించగలదు. మిగిలిన ఆచరణాత్మక మనిపించే సాధనాలన్నీ పిల్ల చేష్టలే. వాటితో మనుషులు నిజమైన అవసరాలను తెలుసుకోకుండా, ఉన్న ఒకే ఒక పరిష్కారాన్ని చూడకుండా, తమని తాము అంధులుగా చేసుకుంటున్నారు.

CWM 15 : 67 *అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్*

జీవితోద్దేశం

అవును, ఐహికమైన ఉనికికి తగిన కారణం, ఒకరు భూమిమీద దైవాన్ని సాక్షాత్కరించు కోవటం కోసం.

ఈ కారణం లేకుండా ఐహిక జీవితం రాక్షసం.

(మౌనం)

దైవాన్ని తిరిగి కనుక్కోవడం, ఆయనలాగా పరిణమించటం, ఆయనను అభివ్యక్తం చేయటం, బాహ్యంలో ఆయనను సాక్షాత్కారించుకోవడం అనేటటువంటి పరమోత్కృష్ట కారణం అక్కడ లేకపోతే, ఐహిక జీవితం, అది ఉన్నది ఉన్నట్టుగా, ఒక విధమైన రాక్షసత్వం

సహజంగానే ఎంత ఎక్కువగా జనులు ఎరుకలేని వారవుతారో, వారి కది అంత తక్కువ అర్థమవుతుంది, కారణం వారు వాస్తవికతను గ్రహించలేరు, వారు యాంత్రికంగా, అలవాటు ప్రకారం, వాస్తవాన్ని కూడా గ్రహించకుండా లేదా కనీసం వారి జీవన విధానాన్ని గురించిన ఎరుక కూడా లేకుండా జీవిస్తారు. చైతన్యం వృద్ధి పొందిన కొలదీ, జీవితం ఎటువంటి రాక్షసత్వంతో నరకప్రాయంగా ఉంటున్నదో వారు అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకుంటారు — జీవితం అది ఉన్నది ఉన్నట్లుగా.

కేవలం ఈ జీవితం ఎటు వైపుకు తీసుకు వెళ్తున్నదో దానిని గురించిన ఎరుకలోకి వచ్చినప్పుడు మాత్రమే, వారు దానిని ఒప్పుకుంటారు, అర్థం చేసుకుంటారు. కేవలం జీవితాని కున్న ఈ ఉద్దేశం మాత్రమే దానిని ఆమోదించ దగినదిగా చేస్తుంది.

CWM 8:119

ఒకరు తనకి తానే సంతోషిస్తూ, తనని తాను మరచిపోయినప్పుడు, విషయాలను వచ్చినవి వచ్చినట్లుగా ఒకరు గ్రహిస్తున్నప్పుడు, గంభీరంగా ఉండటాన్ని, జీవితాన్ని తేరిపార చూడటాన్ని తప్పించుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు, ఒక్కమాటలో, ఒకరు పట్టించుకోకుండా విస్మరించటానికే చూస్తుంటే, అక్కడ పరిష్కరించ వలసిన ఒక సమస్య ఉందనే విషయాన్ని, అక్కడ తెలుసుకో వలసిన దేదో ఉందనే విషయాన్ని, మన ఉనికికి, జీవించటానికి ఒక కారణం ఉందనే విషయాన్ని, మనం ఇక్కడ ఉన్నామంటే వాస్తవంగా ఏదో విధంగా మన కాలాన్ని గడిపేసి, ఏమీ నేర్చుకోకుండా లేదా ఏమీ చేయకుండా వెళ్ళిపోవడానికి కాదనే విషయాన్ని మరచిపోతే, అప్పుడు వారు నిజంగా వారియొక్క కాలాన్ని వ్యర్థం చేసిన వారవుతారు. ఒకరు మన కివ్వబడిన అవకాశాన్ని కోల్పోతారు — నేను దీనిని అసదృశమని అనలేను. కాని పురోభివృద్ధికి క్షేత్రమైనటువంటి ఉనికికి అద్భుతమైన అవకాశమని, జీవితంయొక్క రహస్యాన్ని ఆవిష్కరించగలిగే శాశ్వతత్వంలోని క్షణ మాత్ర కాలం అని అనగలను. కారణం ఈ భౌతికం, ఈ ప్రాపంచికమైన ఉనికి ఒక అద్భుతమైన అవకాశం, జీవితోద్దేశాన్ని కనుగొనటానికి నీ కివ్వబడిన ఒక సంభావ్యత, మిక్కిలి లోతైన ఈ సత్యం వైపు నీవొక అడుగుముందుకు వేయడానికి, దివ్యజీవితం యొక్క శాశ్వత పారవశ్యంతో నిన్ను సంపర్కంలోకి తీసుకు వచ్చేటటువంటి ఈ రహస్యాన్ని నిన్ను కనుగొనేటట్లు చేస్తున్నటువంటి ఒక అద్భుతమైన సదవకాశం.

(నిశ్శబ్దం)

నేను నీకు ఇప్పటికే చాలాసార్లు చెప్పాను, బాధను, క్లేశాన్ని కోరుకోవటం అనారోగ్యకరమైన వైఖరి అని, దానిని తప్పక పరిహరించాలి అని, కాని వాటినుంచి మతి మరపుతో, పైపైన ఉన్న, అల్పమైన గమనంతో, ధ్యాస మళ్ళడం ద్వారా పరుగెత్తి పారిపోవడం అనేది పిరికితనం. మనకి వేదనవచ్చిందంటే, అది మనకు ఏదో బోధించటానికి వస్తుంది. మనం అది ఎంత త్వరగా తెలుసుకొంటే, అంత త్వరగా వేదన అవసరం తగ్గిపోతుంది. మన కా రహస్యం తెలిసినప్పుడు బాధను అనుభవించడం ఇక ఏమాత్రం జరగదు. ఎందువల్లనంటే ఆ రహస్యం మనకు ఉద్దేశాన్ని బహిర్గతంచేస్తుంది, దానికారణం, బాధకు మూలం, దానిని దాటిదూరంగా పోయే మార్గం తెలుస్తాయి. దాని రహస్యం, అహంకారం నుంచి బయటపడటం, ఆ బందిఖానా నుంచి బయటపడటం, దైవంతో మనకి మనం ఐక్యం కావటం,

ఆయనలో లీనమైపోవటం, ఆయనను మనలను వేరుచేసే వాటిని వేటినీ ఆమోదించక పోవటం. అప్పుడు ఒకసారి గనక ఈ రహస్యాన్ని కనుగొని, దానిని తన అస్తిత్వంలో సాక్షాత్కరించుకొంటే, వేదన దాని ఆవశ్యకతను కోల్పోతుంది. బాధ మాయ మవుతుంది. అది సర్వశక్తివంతమైన నివారణోపాయం, కేవలం అస్తిత్వంలోని చాలా లోతైన భాగాల లోనే కాక, ఆత్మలో. ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంలో, అంతేకాక జీవితంలోను, శరీరంలోను కూడా.

CWM 9 : 42-43

శ్రీఅరవిందులు చెప్పేదంతా... మానవ ప్రకృతిని దాని జడత్వంతో, దాని భారంతో, బద్ధకంతో, తేలికగా పొందే సంతృప్తులతో, సమస్త ప్రయత్నానికి ఉండే ప్రతికూల భావంతో ఎదురొడ్డి పోరాటానికి ఉద్దేశించ బడింది. జీవితంలో శాంతి కాముకులుగా మారి పోయినటువంటి వారిని ఒకరు ఎన్నోమార్లు కలుసుకోవడం జరుగుతుంది, కారణం వారు పోరాచానికి భయపడతారు. వారు దానిని గడించటానికి ముందే విశ్రాంతిని వాంఛిస్తారు. కొంచెం పురోగతితో సంతృప్తిని పొందుతారు, మార్గమధ్యం లో ఆపివేయ దలచుకొన్న దానిని సమర్థించుకోవటానికి వారు వారి కల్పనలతో, కోరికలతో దానిని ఒక అద్భుతమైన సాక్షాత్కారంగా చేసుకొంటారు.

సాధారణ జీవితంలో ఇది ఇప్పటికే ఎంతగానో జరుగుతూ ఉంది. యదార్థానికి ఇది బూర్జువా ఆదర్శం, అది మానవజాతిని శక్తి, బలం కోల్పోయేటట్లు చేసింది. ఇప్పుడు మనిషి ఏ విధంగా ఉన్నాడో అలా తయారుచేసింది. "యవ్వనంలో ఉన్నప్పుడు పనిచేయి, ధనం, గౌరవం, హోదా పోగుచేసుకో, పొదుపుగా ఉండు. కొంచెం ముందు చూపు కలిగి ఉండు, కొంచెం ప్రక్కన పెట్టు, కొంత మూలధనం దాచిపెట్టు, ఒక అధికారి అవు — ఫలితంగా తరువాత నీవు నీ నలభైయో పడిలోకి చేరినప్పుడు "కూర్చోగలవు. నీ ఆదాయాన్ని అనుభవించు, తరువాత నీ పింఛనును, వాళ్ళు చెప్తున్నట్లుగా మంచి సంపాదన గల విశ్రాంత జీవిత ఆనందాన్ని పొందు" చతికిలబడిపోవడం, మార్గంలో ఆగిపోవడం, ముందుకు కదలకపోవటం, నిద్రపోవటం, ఒకరు తమ సమయానికి ముందే క్రిందికి శ్మశానం దిశగా తరలిపోవటం, జీవితోద్దేశాన్ని జీవించకుండా ఆగిపోవటం — చతికిలపడిపోవటం!

ముందుకు పోకుండా ఒక్కక్షణం ఆగిపోతే, వారు వెనక్కి పడిపోతారు. ఒకరు ఒక్కక్షణం సంతృప్తిపొంది, ఇక ఏమాత్రం ఆకాంక్షించక పోతే, వారు చనిపోవటం

మొదలుపెడతారు. జీవితం ఒక గమనం, అది ఒక ప్రయత్నం, అది ప్రగతి పథానికి చేసే కవాతు, అది శిఖరారోహణం, నూతన జ్ఞానోదయాలవైపుకు, భవిష్య సాక్షాత్కారాల వైపుకు అధిరోహణం. విశ్రాంతి పొందాలని కోరుకోవటం కంటే ఎక్కువ ప్రమాదకరమైనది మరొకటి లేదు. కార్యశీలత లోనే, ప్రయత్నం లోనే, ముందుకు వేసే పదఘటన లోనే, విశ్రాంతిని, దివ్యానుగ్రహంలో, పూర్ణ విశ్వాసంలో, కోరికలు లేకుండా, స్వార్థాహంకారం మీద గెలుపు సాధించి నిజమైన ప్రశాంతతనూ తప్పక కనుగొనవలసి ఉంది.

నిజమైన ప్రశాంతత విశాలత్వం నుంచి, చైతన్యం యొక్క సార్వజనీనత నుంచి వస్తుంది. ప్రపంచమంత విశాలంగా నీవు ఎల్లప్పుడు విశ్రాంతిలో ఉంటావు. నట్టనడి కార్యాచరణలో, పూర్తిగా యుద్ధం మధ్యలో, ప్రయత్నంలో, నీవు అనంతత్వం, శాశ్వతత్వం లోని ప్రశాంతను తెలుసుకో గలుగుతావు.

CWM 9: 65-66

ప్ర: మాతా, బాహ్యంలో కనబడే వాటియెడ యోగి వైఖరి ఏ విధంగా ఉండాలి?
స: గుడ్డిగా ఉండటానికి బదులు స్పష్టంగా చూడగలిగిన దానివలన కలిగే ప్రయోజనంలా వుండాలి. బాహ్యంలో కనబడే వాటివలన ఇక ఎంతమాత్రం మోసగించబడకపోవటం వలన కలిగే ప్రయోజనంలా వుండాలి.

అజ్ఞానంలోను, అనృతంలోను జీవించటానికి బదులుగా నిజమైన జీవితోద్దేశం తెలుసుకోవటంవలన కలిగే ప్రయోజనంలా వుండాలి.

CWM 16:392

పురోగతికై తహతహ, జ్ఞానానికై తహతహ, పరివర్తనకై తహతహ, అన్నింటినీ మించి, దివ్యప్రేమకై, దివ్యసత్యానికై తహతహ — దానిని ఒకరు కలిగి ఉంటే, వారు చాలా తొందరగా పయనిస్తారు. నిజంగా ఒక తహతహ, ఒక అవసరం, ఒక అవసరం.

ఏ బంధాలు లేవు — స్వేచ్ఛ, స్వేచ్ఛ, ఎల్లప్పుడూ ప్రతి ఒక్కదానినీ మార్చడానికి సంసిద్ధంగా ఉండటం, ఒక్క విషయంలో తప్ప: ఆకాంక్షిస్తూ, ఈ తహ తహను.

... ఒకరికి ఏదో 'ఒక దాని' అక్కర, ఒకరికి దివ్యప్రేమ అక్కర, ఒకరికి దివ్యసత్యం అక్కర, ఒకరికి పరమోత్కృష్ట దివ్య సంపూర్ణత అక్కర — అంతే. సూత్రాలు — ఎన్ని తక్కువ సూత్రాలుంటే, అంతమంచిది. కాని అది: ఆ అక్కర, కేవలం ఆ 'పరమవిషయం' మాత్రమే సంతృప్తి కలిగించ గలదు — మరేదీ కాదు. సాక్షిక

ప్రమాణ మంటూ లేదు, కేవలం అదే. అంతట నీ పయనం సాగించు!... నీ దారి నీదే.... ఏ దారైనా గాని, ఫరవాలేదు. ఫరవాలేదు....

CWM11: 6

సమిష్టి సామరస్యత దిశగా

మరీ చాలా కాలం క్రిందటి విషయం కాదు, మనిషి ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష, ఒక నిశ్శబ్దం మరియు క్రియారహిత ప్రశాంతం వైపు మరల్చబడుతూ, ప్రాపంచిక విషయా లన్నింటి నుంచి తెగ తెంపులు చేసుకొంటూ, జీవితం నుంచి పలాయనం చిత్తగించుతూ, కచ్చితంగా పోరాటాన్ని తప్పించుకోవడానికి, జీవితంలోని పెనుగులాటలకు తటస్థంగా ఉంటూ, ప్రయత్న మంతటి నుంచి తప్పించుకొని పారిపోయే సమయం ఒకటుండేది; అది ఒక ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతత, అందులో సమస్త ఉద్రిక్తతలు, పెనుగులాటలు, ప్రయత్నాలు ఆగిపోవడంతో పాటుగా అన్ని విధాలైన బాధానుభవం కూడా అక్కడ ఆగిపోవటం జరిగింది. ఆధ్యాత్మిక దివ్యజీవనానికి ఇదే అసలైనటువంటి, కేవల వ్యక్తీకరణగా తలంచబడింది. అదే దైవానుగ్రహంగా, దైవ సహాయంగా, దైవ జోక్యంగా భావించబడింది. ఇప్పటికీ కూడా తీవ్రబాధ, ఉద్రిక్తత, శ్రుతిమించి పోయిన ఉద్రిక్తతల యుగం లోను ఈ సర్వోత్కృష్ట ప్రశాంతతే అన్నింటి లోకి అత్యుత్తమ తోడ్పాటును అందించేదిగా, ఎంతో ఆదరంతో ఆహ్వానించ బడేదిగా, జనులు అడిగే, ఆశించే ఉపశమనంగా తలచబడుతున్నది. ఇప్పటికీ చాలామందికి అది దైవ జోక్యానికి, దైవానుగ్రహానికి నిజమైన సూచన.

యదార్థానికి ఒకరు ఏ సాక్షాత్కారాన్ని కోరుతున్నా గాని, వారు పరిపూర్ణమైన, చెక్కుచెదరని ఈ ప్రశాంతతను నెలకొల్పుకోవటంతో తప్పక మొదలుపెట్టవలసినదే. ఈ ఆధారంనుంచే ఒకరు తప్పక పనిచేయవలసిఉంది, కాని ఒకరు అనన్య సామాన్యమైన, వ్యక్తిగతమైన స్వార్థపూరిత విమోచనకై కలలు కంటే తప్ప, అక్కడే ఆగిపోలేరు. నూతన ప్రపంచానికి ద్వారాలను తెరచేటటువంటి దైవసాక్షాత్కారంతో కేవలం ఎంపికైన కొద్దిమంది మాత్రమే లాభపడటం కాకుండా, వారి ప్రభావంతో, వారి ఉదాహరణంతో, వారి ఆధిపత్యశక్తితో మిగతా మానవ జాతికి నవ్యమైన, శ్రేష్టమైన స్థితిగతులను తీసుకువచ్చే దైవానుగ్రహం యొక్క దృక్పథం, అన్ని అడ్డంకులమీద గెలుపు సాధించే పురోగమన దృక్పథం, మానవజాతిని కొత్త సాక్షాత్కార దిశగా

ముందుకుతోసే మరియొక దృక్పథం ఉంది.

ఇది భవిష్యత్తులో సాక్షాత్కార మార్గాలనూ, ముందుగానే కనుగొనబడిన సాధ్యా సాధ్యాలను తెలియ జెప్తుంది. ఎరుకతోగాని లేదా ఎరుకలేకగాని నూతన శక్తులకు ఉన్మీలనమైన మానవ జాతి భాగం మొత్తం, అంతా ఉన్నది ఉన్నట్లుగా, మరింతగా ఉన్నతమైన, ఎక్కువ సామరస్యపూరకమైన, మరింతగా పరిపూర్ణమైన జీవితంలోకి పైకెత్తబడినప్పుడు ...ఒక వేళ ప్రత్యేక వ్యక్తి యొక్క పరివర్తన ఎల్లప్పుడూ అనుమతించ బడకపోయినా, లేదా సాధ్యపడకపోయినా, అక్కడ ఒక సామూహికమైన ఉద్ధరణ, సమస్తం యొక్క సమన్వయం ఉంటుంది. దాని ఫలితంగా నూతన వర్గ క్రమాన్ని, నూతన సామరస్యతను నెలకొల్పటానికి ఇప్పుడున్న అస్తవ్యస్తత, సంఘర్షణల తీవ్ర పరితాపం లేకుండా పోవటానికి, దాని స్థానంలో మొత్తాన్ని సామరస్యపూరితంగా పనిచేయటానికి ఔదలదాల్చే కొత్త క్రమ వ్యవస్థ స్థాపించబడటానికి సాధ్యమయ్యేటట్లు చేస్తుంది.

జీవితంలో మనస్సు జోక్యం చేసుకొని సృష్టించిన వక్రీకరణలనూ, వికారాలనూ, కృతకంగా చేయబడిన మొత్తం సముదాయం మూలంగా ఎక్కువైన బాధ, దైన్యం, నైతిక లేమిని, మొత్తం మానవ జీవిత భాగాన్ని ఒక విధంగా ఎంతో భయంకరంగా చేస్తున్నటువంటి మలినమైన, జుగుప్సాకరమైన, హీనమైన స్థితిని మొత్తం ఒక వ్యతిరేక దిశలో పరిహరించటానికి మొగ్గు చూపించే ఇతర పర్యవసానాలు ఉన్నాయి.

అదంతా తప్పకుండా లేకుండా పోవలసిందే.

ఇది మానవ జాతిని నిరాడంబరత లోనూ, సహజప్రకృతి ధర్మంగా తనకు తానుగా ఏ బాహ్య ప్రేరణలు లేకుండా ప్రవర్తించడంలోను, సామరస్యతలోనూ, సమస్తాన్ని అది పొంది ఉన్నప్పటికీ, ఎన్నో విధాలుగా అపరిమితంగా పశుప్రాయమగు జీవితంకంటే అత్యంత అధమాధమంగా చేస్తున్నది.

ప్రత్యేకంగా స్వార్థపూరితమైన అవసరాలసేవకు ఉపయోగించే మానసిక వినియోగం వలన వక్రమార్గం పట్టిన మానవజాతి లోని ఒక వర్గానికి ఇప్పుడున్న విధంగా, జంతువులలో బాధ ఇంత దైన్యావస్థలో, హీనస్థితిలో ఎన్నడూ లేదు.

మనం తప్పక ఉన్నత స్థితికి పైకి పోవాలి, దివ్యప్రకాశం, దివ్యసామరస్యత లోకి దూకాలి లేదా క్రిందికి ఆరోగ్యకరమైనటువంటి కృతకం కాని నిరాడంబరమైన జంతు జీవితంలోకి తిరిగి పడిపోవాలి.....

కాని ఎవరైతే ఉద్ధరింపబడలేరో ఎవరైతే పురోగతికి తిరస్కరిస్తారో, వారు స్వతస్సిద్ధంగా మానసిక చైతన్యం వినియోగాన్ని కోల్పోయి, అధో మానవ స్థాయికి వెనక్కి పడిపోతారు.

CWM 9 :298-99 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*

మానవ సంబంధాలలోని అంతరార్థం

మానవ సంబంధాలను నాలుగు ముఖ్య విభాగాలుగా వర్గీకరించవచ్చు. అవి మనం చేసే నాలుగు రకాలైన కార్యక్రమాలకు సంబంధించి ఏర్పడతాయి. అవే భౌతికము, ప్రాణికము, అతీంద్రియమనసు. మానసికము. ఇవన్నీ ఒకే సమయంలో మనపై ప్రభావం చూపించవచ్చు, లేదా ఒకదాని తరువాత ఒకటి పనిచేయవచ్చు. ఇది మన కార్యక్రమాల తీరుతెన్నులను బట్టి ఉంటుంది.

మనం దేహధారులం కాబట్టి శారీరకమైన సంబంధాలు తప్పకుండా వుంటాయి. ఇవి మనకు జన్మ నిచ్చిన వారిమీద, మనపై ఆధారపడే వారి యెడల వుంటాయి. వారు రక్త సంబంధం కలిగినవారు కూడా.

మన సన్నిహితులతో కూడా మనకు భౌతిక సంబంధం వుంటుంది. మన ఇరుగు పొరుగువారి పైన, తోటి ప్రయాణీకులతోను, వీధులలో కలిసే వారితో గాని ఈ సంబంధాలు ఏర్పడతాయి. (ఈ రకమైన సంబంధం కేవలం భౌతికం అని చెప్పలేము. మిగతా మూడురకాల సంబంధాలతో ఇది కలిసి వుండే అవకాశం కూడా ఉంది. ఈ పరిస్థితి మిగతా సంబంధాల విషయంలోనూ ఉండవచ్చు. కాకపోతే, భౌతిక సంబంధం మిగతా మూడు సంబంధాల కన్నా ఎక్కువ ప్రభావం కలిగి ఉంటుంది)

ఏకోన్ముఖంగా సాగే ఆధ్యాత్మిక కాంక్షలు ఉన్నచోట, ఆధ్యాత్మిక సంబంధం ఏర్పడుతుంది.

సమానమైన మానసిక సామర్థ్యం గాని, సంబంధిత ప్రతిభా పాటవాలు కానీ ఉన్న వారితో మానసిక సంబంధం ఉంటుంది.

ఈ నాలుగు రకాల మానవ సంబంధాలలో ఏ ఒక్కటి ప్రముఖంగా లేకపోతే మనం సన్నిహితులకు భౌతికంగానే సహాయపడ గలము. మనకు నిర్వహణా

సామర్థ్యము, క్రమమైన విధానము ఉన్నపుడు ఇది సాధ్యపడుతుంది.

కొన్ని మినహాయింపులను వదలి వేస్తే, మన కుటుంబ సభ్యులకు వస్తు రూపంలో చేయగలిగిన సహాయం కన్నా, సహాయం అవసరమైన కొందరు అప్పుడప్పుడు వీధులలో, బస్సులలో, రైళ్ళలో, ఓడలలో తారస పడే వారికి కూడా వస్తు రూపేణా చేసే సహాయయం మంచిది. రోగగ్రస్తులకు, ప్రమాదాల బారిన పడిన వారికి, ఆర్థిక సహాయం ఎక్కువ ప్రయోజనాన్ని ఇస్తుంది.

మనతో పాటే ఏ విషయంలో నైనా సమానమైన అభిరుచులు (కళాత్మకం గాని, మరేవైనా గాని) ఉన్నందున మన కాకర్షితులైన వారి విషయంలో అట్టి వారికి మద్దతును, తగు సూచనలను ఇవ్వటం వలన వారి ఇంద్రియ సంవేదనా శక్తుల సమతౌల్యానికి, వాటిని సరి జేయడానికి, వాటిని సవ్యమైన రీతిగా సాగడానికి తగిన మద్దతు లభిస్తుంది.

మన లాంటి అభ్యుదయ ఆకాంక్షలే కలిగి యుండి, మనతో సంబంధాలు యేర్పడిన వారికి మనం సహాయ పడవచ్చు. అట్టి వారికి మనం ఆదర్శ ప్రాయంగా వుండి, వారికి మార్గదర్శనం కూడా చెయ్యవచ్చు. మన ప్రేమాభిమానాలతో వాళ్ళ మార్గాన్ని సుగమం చేయవచ్చు. చివరిగా, మన తెలివి తేటల వెలుగును మన సన్నిహితులపై ప్రసరించేలా చూచి, వీలయితే వారి ఆలోచనా పరిధిని విస్తృతం చేయవచ్చు, వారి ఆదర్శాన్ని కూడా తేజోవంతం చేయవచ్చు.

పైన పేర్కొన్న సంబంధాలు కొద్దో గొప్పో సున్నితమైన తేడాలతో మనకు ఎదురౌతాయి. కాని మన పరిజ్ఞానం తగినంత చురుకుగా లేనందున వాటిని మనం అంత జాగ్రత్తగా గమనించ లేము.

తోటి వారి యెడల మంచి భావనను అభివృద్ధి చేసుకోవటానికి గాని, మన విధానాల లోని దోషాలను తగ్గించుకోటానికి గాని ముందుగా మనకు వారితో గల సంబంధాలు ఏర్పడటానికి గల కారణాల పూర్వాపరాలను బాగుగా పరిశీలించుకోవాలి. మన సంబంధాలు ఏ తరహాకు చెందినవో నిర్ధారించుకోవాలి.

కొంతమంది అరుదైన వ్యక్తులతో మనకు చాల దగ్గఱ సంబంధం వుంటుంది. వారు మనకు ఆ నాలుగు రకాల కార్యక్రమాలలో తోడుగా వుంటారు. వీరే నిజమైన మిత్రులు. అట్టి వారి విషయంలో మనం చేసే పనులు సమగ్రంగాను, సహాయ పడునవి గాను, ప్రయోజనం సమకూర్చేవి గాను ఉండగలవు. మన సంబంధాలు,

"ఎంత కాలము ఇలాగే కొనసాగుతాయి?" అనే దాని మీదను మనం ఎన్ని సార్లు సహాయపడ్డాము అనేదాని మీదను, వ్యక్తుల మధ్య ఉన్న అవినాభావ సంబంధాల గాఢత పైననూ ఆధారపడి ఉంటాయి. మనలోనూ, వారిలోనూ అంతర్గతంగా ఉన్న శాశ్వతమైన సారం అన్నిటా ఉన్నది అని విశ్వసిస్తే, వారితో మన సంబంధాలు శాశ్వతంగా వుంటాయి. అలాంటి వారు మన దగ్గరలో ఉన్నా, లేక సుదూరంలో ఉన్నా, ఈ లోకంలోనూ పై లోకంలోనూ వారు కలిసే ఉంటారు. వీరిని మనం భౌతి కంగా కలవగలమా లేదా అనేది ప్రధానంగా మన అంతరంగంలో, ఆ కలయిక అనుభూతి కలుగుతుందా లేదా అనే దాని మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. కలయిక జరిగితే మన వైఖరి పూర్తిగా మారుతుంది.

శ్రీమాతతో మమేకమైనట్లయితే మనలోని భగవత్తత్వంతో కూడా మమేక మైనట్లయితే సమస్తంతో కలిసిపోతాము. అప్పుడే ఆమె ద్వారా, ఆమె వలన మనం జీవు అందరితో సంపర్కమేర్పరచుకుంటాము. అప్పుడు "ఆకర్షణ - వికర్షణ లకు" లోను కాకుండా యిష్టాయిష్టాలను త్రోసిరాజని ఆమెకు చేరువ కాగలం. ఆమెకు దూరంగా ఉన్నవాటికి మనం కూడా దూరమౌతాము.

ఈ విధంగా అందరి మధ్యన మనం ఎల్లప్పుడు మరింత సమగ్రమైన మేథ మరియు ఆధ్యాత్మిక కార్యనిర్వాహక నమూనాగా మారాలి. ఆ విధంగా అందరికీ సదవగాహన ఏర్పడి దివ్యజీవన పథంలో అడుగిడటానికి ఒక అవకాశం కలుగుతుంది.

CWM 2: 71-73

మనిషి తన ప్రకృతియొక్క అన్ని అస్తిత్వ స్థితులకు సర్వశక్తి సమన్వితుడగు అధి పతి అని, కానీ అతడు అట్టి పాత్రను పోషించటం మరిచాడని చెప్పవచ్చు.

సర్వశక్తివంతుడుగా నుండటం అతని సహజ స్థితి — ఆ విధంగా నుండటం అతను విస్మరించాడు.

పరిణామ క్రమంలో మనిషి తన సర్వ శక్తిత్వాన్ని మరచిపోవడం సహజం. ఎందుకనగా ఆ లక్షణం అతనిని గర్వాహంకరాలతో ఉబ్బిపోవునట్లు చేసి, వక్రగతిని పట్టించింది. అందులవన తనకన్నా బలమైనవి, అధిక శక్తివంతమైనవి, అనేక మున్నాయనే భావన అతనిలో కలిగించవలసి వచ్చింది. అయితే ఇది అంతగా వాస్తవమైన విషయం కాదు. అది పురోగమన పథంలో ఒక అవసరమైన మలుపు. అంతే.

మనిషి దైవంగా రూపొంద గలిగే సంభావ్యత గలవాడు. తానే స్వయంగా

వాస్తవమైన దైవాన్నన్ని విశ్వసించాడు. తాను నేల మీద పాకే హీనమైన అల్ప కీటకాని కన్నా మించిన వాడిని కాదని తెలుసుకోవలసి వచ్చింది.కాబట్టి జీవితం అతనిని అన్ని విధాలుగా చెక్కింది, చదును చేసింది, తురుమింది ,ఎంతగానంటే... ఆ విషయాన్ని అతడు అర్థం చేసుకోలేక పోయినా, కనీసం అణుమాత్రమైనా అవ గతం చేసుకొనేటంతగా. కానీ అతనికి సరైన దృక్పథం ఏర్పడిన వెంటనే తాను దైవంగా రూపొంద గల సంభావ్యత గలవాడినని గ్రహిస్తాడు. కావలసింది ఒక్కటే. అతను తప్పకుండా ఆ విధంగా కావాలి. అందుకు ప్రతికూలమైన దానినంతా అధి గమించాలి.

దైవాలతో మనకున్న సంబంధం చాలా ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. ఎంతకాలం దేవుళ్ళను ఆశ్చర్యము, విభ్రాంతి, భయంతో చూస్తామో, వారి సౌందర్యానికి, అతీతశక్తులకు సిద్ధులకు ఆశ్చర్యచకితులు, భయకంపితులము ఔతామో, అంతకాలము మనం వారికి బానిసలము ఔతాము. ఏనాడు ఇవన్నీ పరమాత్మ ప్రదర్శించే వివిధ మార్గాలనీ, అంతకంటే విశేషం వాటిలో ఏమీ లేదనీ తెలుసుకుంటామో, ఏనాడు తాము దైవ అస్థిత్వంయొక్క మారు రూపాలమని, అవశ్యం అతనిగా మారాలని గ్రహిస్తామో, మనలోని బానిస భావం అంతమై, ఈ సంబంధాలన్నీ మారిపోయి మనం "దైవాలకు బానిసలము కాము" అనే నిర్ణయానికి మానవాళి వస్తుంది.

CWM 11: 38-39 *అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు*

నిజమైన అవసరం

నీవు దైవం వైపు మళ్ళి, పూర్తి విశ్వాసంతో ఆయన్ను అడిగావంటే నీకు అవసరమైనది నువ్వు పొందుతావు. అది అవసరమైనదని నీవు ఊహించుకున్నది కానవసరంలేదు. కానీ నీకు నిజంగా అవసరమైన దానిని నువ్వు పొందుతావు. దాని కొరకు నువ్వు ఆయన్ను అడగాలి.

ఈ ప్రయోగాన్ని నీవు నిజాయితీగా చేయవలసివుంటుంది. దీనిని పొందేందుకు నువ్వు అన్ని విధాలైన బాహ్యమార్గాలలో ప్రయత్నించి అడగకుండానే భగవంతుడు దానిని నీకు ఇవ్వాలనుకోకూడదు. వాస్తవానికి ఏదైనా నీకు ఇవ్వమని నీవు ఎవరినైనా కోరుకొన్నప్పుడు నువ్వు అతడిని అడుగవా? అలాంటప్పుడు నీవు అడగకుండానే

దానిని భగవంతుడు నీకు ఇవ్వాలని ఎలా అనుకుంటావు? సాధారణ చైతన్యంలో ఈ భావన విరుద్ధంగా ఉంటుంది.నీవు కొంత నిశ్చిత భావనతో ఇలా అంటావు "నాకు ఇది అవసరం. నాకు ఈ అనుబంధం అవసరం. ఈ ప్రేమ అవసరం, ఈ జ్ఞానం అవసరం, వగైరా. దైవం దీనిని నాకు తప్పకుండా ఇవ్వాలి. లేకపోతే ఆయన దైవం కాదు." ఆ విధంగా చెప్పటంతో నువ్వు సమస్యను పూర్తిగా తలక్రిందులు చేసినట్లే. అన్నింటికన్నా ముందుగా "నాకు అవసరం" అని నువ్వు అంటావు. నీకు నిజంగా అది అవసరమా లేక అది కేవలం నీ మనోగత విశ్వాసమా? లేక ఒక కోరిక లేదా ఒక అజ్ఞాన భావనా అన్నది నీకు తెలుసా?

మొదటివిషయం: దాని గురించి నీకు ఏమీ తెలియదు.

రెండవ విషయం: "నాకు ఇది అవసరం." అని దైవానికి చెప్పుకుంటూ నీ స్వీయ సంకల్పాన్ని దైవం మీద రుద్దాలని అనుకుంటున్నావు. అది కావాలని కూడా అతనిని నీవు అడుగవు. నువ్వు ఇలా అంటావు, "నాకు దానిని ఇవ్వు. అది నాకు అవసరం. అది నాకు అవసరమైనది గనుక అది నాకు అతి సహజంగా, అప్రయత్నంగా రావాలి: నాకు అవసరమైనవన్నీ ఇవ్వటం భగవంతుడి కర్తవ్యం." కానీ నిజానికి నీకు ఏది అవసరమో నీకు తెలియక, అది కేవలం ఒక భ్రమ తప్ప యదార్థం కాక పోతే అందులోనూ దానిని నువ్వు నీ చుట్టూ వున్నజీవితం నుండి అడుగుతావు తప్ప దైవం వైపు మళ్ళవు గనుక దైవానికి నీకు మధ్యన ఎటువంటి అనుబంధమును ఏర్పరచుకోవు, ఆయన గురించి ఆలోచించవు లేదా కనీసం నీ దృక్పథంలో కొంత నిజాయితీతోనైనా ఆయనవైపు మళ్ళవు, ఆయనను ఏమీ అడుగవు, కనుక దేనినైనా నీ కివ్వటానికి ఆయనకు కారణము లేదు.

కానీ ఆయన దైవం గనుక నువ్వు ఆయనను అడిగితే, నీకు అవసరమైనదేదో నీకన్నా ఆయనకే బాగా తెలిసివుంటుంది. నీకు అవసరమైన దానిని నీకు ఇస్తాడు. లేదా నువ్వు హఠంతో నీ స్వంత సంకల్పాన్ని రుద్దాలని చూస్తే, నీలో జ్ఞానం కలి గించి నీ పొరపాటు గురించి నీలో చైతన్యం కలుగచేయడానికి నువ్వు కోరుకున్నది నీకు ఇస్తాడు. అది నిజానికి నీకు అవసరమైనది కాకపోయినా. అప్పుడు నువ్వు దానికి అసమ్మతి తెలపడం ప్రారంభిస్తావు. నీవే అన్న వ్యక్తిగత అర్థంలో కాదు. నేను సర్వ మానవజాతి గురించి మాట్లాడుతున్నాను. "భగవంతుడు నాకు హాని చేసేదాన్ని నాకు ఎందుకు ఇచ్చాడు?" అంటావు. దానిని అడిగింది నీవే నవే

విషయం మరచి ఈ రెండు సందర్భాలలో కూడా అసమ్మతినే తెలుపుతావు. ఒకవేళ నువ్వు అడిగింది ఆయన నీకు ఇచ్చి, అది నీకు మంచికన్నా ఎక్కువగా హాని చేస్తే, నీవు అప్పుడు కూడా వ్యతిరేకిస్తావు. ఒకవేళ ఇవ్వకపోతే మళ్ళీ అసమ్మతి తెలుపుతావు. "ఏమిటి నాకు అవసరమని నేను చెప్పినది నాకు ఆయన ఇవ్వలేదు", అంటూ. ఈ రెండు సందర్భాలలో కూడా అనంగీకారం తెలుపుతావు. పాపం! భగవంతుడు నిందించ బడతాడు. దీనంతటికి బదులు నీలో ఒక ఆకాంక్ష, అదేమిటో అనే ఒక తీవ్ర తపన, ఒక ప్రేరేపణ, నీవు సత్యమని భావించే దానిని అన్ని విషయాల మూలమును, సర్వోన్నత మంచిని, మనం కోరుకొనే వాటంతటికీ సమాధానాన్ని, అన్ని సమస్యల పరిష్కారాన్ని తెలుసుకోవాలనే ఒక తీవ్రమైన గాఢ భావావేశం వుంటే, నువ్వు ఎప్పటికీ ఇలా అనవు. "నాకు ఇది ఇవ్వు," లేకపోతే "నాకు ఇది అవసరం, నాకు ఇది కావాలి," అందుకు బదులు నువ్వు అంటావు "నాకు అవసరమైనదానిని చెయ్యి. నా అస్తిత్వం యొక్క సత్యానికి నన్ను నడిపించు. నీ సర్వోన్నత జ్ఞానంలో, నీవు నాకు ఏది అవసరమని దర్శిస్తావో దానిని ఇవ్వు." అప్పుడు ఖచ్చితంగా నువ్వు పొరపాటు పడినట్లుకాదు. నీకు హాని చేసే దానిని ఆయన నీకు ఇవ్వడు. ఇంతకన్నా ఉన్నతమైనది అడుగు. కానీ దానితో ప్రారంభించటం మరింత కష్టం.

"నాకు ఇది అవసరం, నాకు దీనిని ఇవ్వు" అని భగవంతుడితో చెప్పే దానికన్నా మొదటిది దైవాన్ని చేరే నిజమైన దృక్పథం. ఎందుకంటే తమకు ఏది అవసరమో, తెలిసినవాళ్ళు కొద్దిమందే ఉంటారు, చాలా కొద్దిమంది. దీనికి ఋజువు ఏమిటంటే వారెప్పుడూ తమ కోరికలను సఫలం చేసుకోవాలనే అన్వేషణలోనే వుంటారు. వారి శ్రమ మొత్తం దాని మీదనే ఆధారపడి వుంటుంది. వారి కోరికలలో ఒకటి నెర వేరిన ప్రతిసారి నిరుత్సాహపడతారు. వేరొకటి కావాలని ఆరాటపడడం మొదలిడుతారు.

CWM 8: 122-26 అనువాదం: సునీత శేఖర్